

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ι' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 117

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ .Ι. ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1914

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

Εἰς τὸν βαδύγηρον Καίσαροβασίλεα Φραγκίσκον Ἰωσήφ, τὸν ἀπηνῶς μαστιγωθέντα ὑπὸ τῆς Μοίρας, ὀφείλεται ἡ τεραστία πυρκαϊά ποῦ μετεδόθη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Εὐρώπης. Ἡ Ἀμείλιτος Μοῖρα τὸν ἐπληξε καὶ πάλιν διὰ τὴν ἀστυροῦσιν τὰς τελευταίας τοῦ ἡμέρας τῆς γαλήνης καὶ τῆς ψυχικῆς ἡρεμίας, μετὰ τὸ βάρος εἰς τὴν συνείδησιν ὅτι, αὐτὸς παρέσυρε τὴν Εὐρώπην ὀλόκληρον εἰς τὴν αἱματηρὰν σύρραξιν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ευρωπαϊκός πολιτισμός απεράσισε ν' αυτοκτονήση; Αυτήν την σκέψιν έκαμαν πολλοί εις την είδησιν των γενικών κινητοποιήσεων εις την Αυστροουγγαρίαν, την Ρωσσίαν, την Γερμανίαν, την Γαλλίαν, την Αγγλίαν. Και αυτή ή ούδετέρα Ιταλία έπεστρατεύθη κατά τόν ήμισον. Έπεστρατεύθη ακόμη και τó Βέλγιον και ή 'Ολλανδία. Έπεστρατεύθη και ή αδιόρθωτος Τουρκία 'χάριν της ούδετερότητος'.

Ο Εύρωπαϊκός πολιτισμός απεράσισε ναυτοκτονήση; Δυστυχώς ναί!

Δέκα πέντε εκατομμύρια ανθρώπων διηρημένων εις δύο άνισα στρατόπεδα μάχονται υπό τήν θερινά καύματα. Ποίος ό σκοπός της άγρίας πάλης αυτής, ήτις έπαναφέρει, καθώς ό Νίτσε ειπε, τó κλασικόν καθεστώς τού πολέμου; Είναι κάποια ευγενής ιδέα; Οί λαοί μάχονται διά τήν 'Ελευθερίαν; Μάχονται διά τήν πρωτεία; Μάχονται διά τούς βασιλείς των; Μάχονται διά τήν μάχονται; Δύσκολον θά ήτο νάπαντήση κανείς.

Όπωςδήποτε οί Ναπολέονται καιροί έπανέχονται. Τό 1914 φέρει εις τήν μνήμην τό 1815. Τότε όλόκληρος ή Εύρώπη είχεν έγεσθη έναντίον τού Ναπολέοντος. 'Ηδη κατά της στρατιωτικής δικτατορίας των Γερμανικών Δυνάμεων. Τής Γερμανίας και της Αυστρίας.

Ποίον θά είναι τó άποτέλεσμα; Ούδεις μέχρι της στιγμής ήμπούρεσε να προτίδη. Είναι πιθανότερον ότι οί πολλοί θά συντρέψουν τούς όλιγούς, αλλά δεν είναι έντελώς άδύνατον οί όλιγώτεροι νά καταβάλουν τούς πλειότερους.

Άς εύχόμεθα έν τή μεταξή ή πάλη νά είναι βραχεία, και τó άποτέλεσμα χαρήν. Διότι άλλως θά έχομεν δυσαρέστους άναμίξει κρατών μη Εύρωπαϊκών εις τήν Εύρώπη, παρασκευάζοντες νέας Μογγολικάς καθόδους εις αυτήν.

Ό Πρίντσιπ! Αυτός! Άν σάς έλεγε κανείς ποίος είναι ό ήρμας τó άναμμένον σιγάρον εις τήν πυρκαϊδαποθήρη, τί θά έλέγατε;

Ό νεαρός αυτός Σέρβος φοιτητάς, ό θερμοκέφαλος, ό άσθενικός, ό πατριώτης, ό φονεύς τού Διαδοχικού ζεύγους της Αυστροουγγαρίας δεν είναι ό ύποκινήσας τήν κολοσσαίαν αυτήν πάλην, ή όποία παρασκευάζετο από μακρού κ' έξητούσεν εύλογόφωνή άφορημην διά νά έκαρξη;

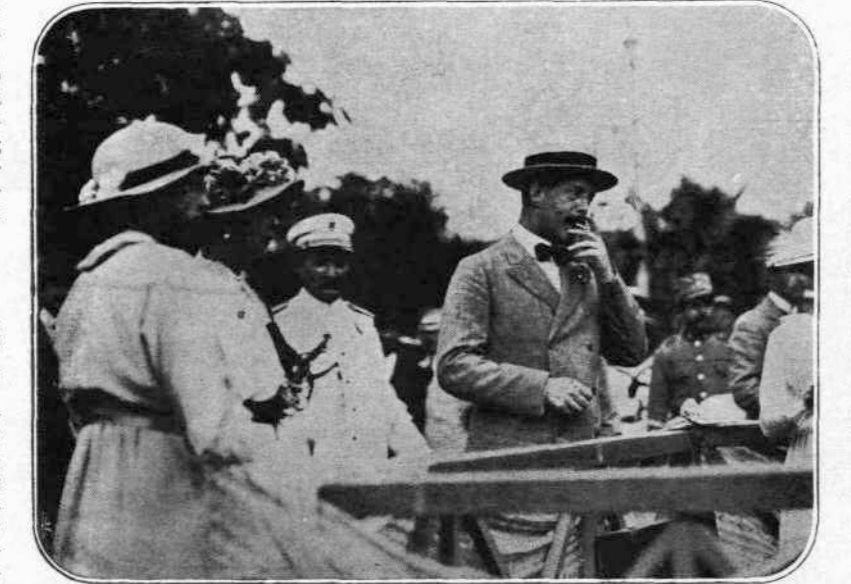
Μέσα εις τó ύγρον κελλί της φυλακής σου τοιμηρέ νεέ, άγάλλου. Ό σκοπός σου έτελέσθη. 'Η προστασία της πατρίδος σου έκήρυξε πόλεμον έναντίον της άσπόνδου έθροϋ της Σερβίας. 'Η Βοσνία και ή Έρζεγοβίνη, άν δεν έλευθερωθούν τώρα, δεν θά έλευθερωθούν ποτέ.

Ζωρές! Ό μεγαλύτερος των ήητόρων τού Γαλλικού κοινοβουλίου, ό περιλάλητος άρχηγός των σοσιαλιστών, ό τρομερός έχθρός τού πολέμου, έπεσον υπό τó πλήγμα παραφόρου έθνικόφρονος. Και τó περιεργον είναι ότι, έπεσε μίαν ώρα μετά τήν αναχώρησίν του εκ τού ύπουργείου των Έξωτερικών, όπου είχε δηλώσει εις τόν κ. Βιβιανί, ότι οί σοσιαλιστάι τάσσονται εις τó πλευρόν της κυβερνήσεως, προκειμένου περι της άμύνης της χώρας.

Έκτός τού Ζωρές, ό περιήρωτος άντιμιλιταριστ 'Ερβέ, έξήγησε νά καταταγθ ή άπλόη στρατιώτης, έκραγόντος τού νέου Γαλλογερμανικού πολέμου. Εις τήν Γαλλίαν δεν υπάρχουν πλέον διακρίσεις κομ-

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ.— Μία φοροεισέτη άγορά άφαναθή έν Κηφισού υπό της Α. Β. Υ. της κρηνησισης 'Ελένης διά των άτυχών θυμάτων των έργων έν Εύρώπη και Μικρά 'Ασία διογμών, τήν όποιαν έτίμησε και ή Α. Μ. ό Βασιλεύς.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ.— 'Η Α. Μ. ό Βασιλεύς έδεάθη εις τó διαμέρισμα τού μεγάλου Λαζίου, τήν 'Αλογάνα, και άφηκε γεννασιότατην εισφοράν.

της άγωγής κ. Σενύ; Οί Ένορκοι, είτε διότι ήσαν δωροδοκήμενοι, είτε διότι έπεισθησαν εις τήν έπιχειρήματα τού κ. Λαμπούρη, είτε διότι συνεπάθησαν τήν 'κομψήν δολοφονία', έδωκαν άθωοτικήν ψήφον εις τήν φρονεούσαν τόν Καλμέτ. 'Ωρισμένως ή Γαλλική Δικαιοσύνη δεν μάς είχε συνηθίσει με τόνον παράξενα πράγματα.

Και υπάρχουν ακόμη οί ύποστηρίζοντες Γερμανόφιλον πολιτικήν της 'Ελλάδος;

Δύο θεωρητικά Γερμανικά, τά καλύτερα τού στόλου της, τó 'Γκαϊμπερ' και τó 'Μπρεσλάου', ή Γερμανία τή έπώλησεν εις τήν Τουρκίαν. Νά τά κάμη τί; Θά τά χρησιμοποιήση έναντίον μας; Οί Έγγλέζοι τά έμπουλλίλισαν μέσα εις τήν Δαρδανέλλια. Τό γεγονός όμως άσφύθη διά νά ρυθμίση πλέον όριστικώς και άπροκαλύπτως τήν στάσιν της 'Ελλάδος.

μάτων. Τύχη άγαθή. Οί κίνδυνοι της Γαλλίας είναι κίνδυνοι τού Άνθρακισμού, πολύ περισσότερον παρά οί κίνδυνοι όλων των άλλων μεγάλων κρατών της Εύρώπης.

Φαιδρότατον τó πάθημα των τώος γειτόνων μας! 'Η Πύλη φοβουμένη, ότι θά έκρατούντο τά δύο υπό κατασκευην εις τ' Αγγλικά ναυπηγεία πολεμικά της, έσπευσε νά πληρώση και τήν τελευταίαν δόσιν διά τó ένα εξ αυτών. Και ή 'Αγγλία τά κατέσχε, άλλ' έπέστρεφεν αυτή εις τήν Πύλην τά 3.000.000 λιρών εις τασέ, τó όποιόν όμως οί Τούρκοι δεν ήδυνήθησαν νά εξαργυρώσουν.

Και έτσι οί Τούρκοι έμειναν άοπλοι και οί 'Ελληνες, 'κατά θείαν οικονομίαν', διά νά μεταχειρισθώμεν ιερατικήν έκφρασιν, άπεκτήσαμεν, χωρίς καλά-καλά νά τó περιμένωμεν, άναμφισβήτητον ύπεροπλίαν.

Είναι ν' άπιστή κανείς εις τήν τύχην τού κ. Βενιζέλου; 'Καλά πού δεν άγοράσαμεν τó Ριον 'Ιανέϊρον' έλεγε κάποιος. Θά έπαθαίναμεν, ότι έπαθαν οί τρισαγαρωμένοι άγάδες...

Οί Βαλκανικοί πόλεμοι έδωκαν άφορημην εις τούς κοινοβιολόγους νά ειπών, ότι μαχητικοί λαοί είναι οί πρωτογενείς. 'Αλλ' οί 'Ελληνες ταπεινώσαντες τά φρούδια των Βουλγάρων απέδειξαν τó αντίθετον. Οί 'Ελληνες, ό παλαιότερος λαός της Βαλκανικής, ένίκησαν τούς μέχρι της χθές άγρίους.

'Αλλ' ίδου και νέα διάφραση. Οί Βέλγοι, λαός παλαιότατος, λαός πολιτισμένος έως τó κόκκαλον έφεραν και πάλιν εις τόν νοών τó Καισαρικόν ήημα: 'Ανδρών πάντων άνδρείοτατοι Βέλγοι'.

'Η αντίστασις των Βέλγων είναι τó πρώτον σοβαρόν τραήμα διά τόν Γερμανισμόν.

'Αλλ' ός άναμείνωμεν τó τέλος, τώση μάλλον όση εύρισκόμεθα μόλις εις τήν άρχήν τού πολέμου.

'Η είδησις περι τού νέου Γαλλογερμανικού πολέμου μετεδόθη εις τήν έν Βολωνία της 'Ιταλίας εύρισκομένην χαρήν Ναπολέοντος τού Γ', τήν Αυτοκράτειραν Εύγενειαν. Και ειπε: — Δεν λιποψύμα ότι έζησα τόσο πολύ. 'Ηλθεν ό καιρός της άναπαυσεως.

'Η γηραιά έκπτωτος αυτοκράτειρα έπρομάντισεν άράγε καλώς; Πιθανώτατα.

Όπωςδήποτε ύπεσχήθη, ότι θάποθάνη εύθως μετά τήν νίκην, διά νάναγγείλη εις τόν στυγρόν της τήν Γαλλικήν έκδίκησιν. Πού; Εις τήν βασιλείαν τού Πλούτωνος.

Τό κακούργουδικεϊόν τού Σηκουάνα έδωκε συχοροχάρτι εις τήν κυρίαν Καριώ. Τό 'ώραϊόν έγκλημα' εύρηκε τούς άπολογητάς του. Προς τί ά καταθέσεις τού Μπαρού, τού Μπουρζέ, τού Μπερνστάϊν; Προς τί ή κεραινοβόλος όμιλία τού δικηγόρου της πολιτικής άγωγής κ. Σενύ;

Από τόν 'Αλιόκωνα μέχρι τού 'Αξιού και από τού Καλαμά έως τού Στρούμια ή λόγη του έγινε σύμβολον... 'Επείθαν έν ήν έρτεροπύριζε με τó τάγμα του στόν κάμπο της 'Επάνω Τζουμαγιάς. 'Η λόγη του έστάθη όλόρθη — άλίγησθη — ίερή, άντίκρου στό μοναστήρι τού Ρίλου. Είναι όρόσημον της Νεοελληνικής άρετής. Αίώνιον σύμβολον και παντοτεινή άπειλή'.

Η άφιξη τού ένός εκ των δύο νεοσι άγορασθέντων θωρηκτών μας ύπέρ τού μεγαλύτερον γεγονός διά τήν πρωτεϊοσύνην. 'Επί ήμέρας ή 'Λήμνος' άνήγγελλε τόν έρχομόν της διά τού άσφυμάτου τού ύπουργείου. 'Ο έδώ σταθμός τού άσφυμάτου τού άπαντούσεν, άλλ' ό δέκτης

* ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ *

ΧΑΙΛΑ και πλέον διαζύγια έντός ένός έτους, μόνον δε εις τās 'Αθήνας και τόν Πειραιά. Μά τόν Θεόν τó πρῶμα δεν είναι πολύ μικρόν, δεν είναι άδιάφορον.

Και έδωκεν κοινοβιολόγους, και βουλευτάς και δικηγόρους και ιατρούς και δικαστάς νά μεταβληθών επί δεκαπέντε ήμέρας εις άρθρογράφους, και νά γράφουν, νά γράφουν, νά γράφουν!... Εις τί όφείλονται τά διαζύγια, τά τόσο πολλά, τά χίλια διαζύγια!

Και τó συμπέρασμα της μελαγχολίας αυτής; Ούδέν. 'Τως τó δικαιοστάσιον, τó όποιόν δεν έπέτρεψε τήν έγκρισιν έκδοσιν των περι διαζυγίων αποφάσεων, νά έδημιούργησε τόν όγκώδη αυτόν αριθμόν, ό όποίος δεν φαίνεται νάντιπροσωπεύη τήν αλήθειαν.

Όπωςδήποτε με τόν κίνδυνον νά θεωρηθώμεν παραδοξολόγοι, όμολογώμεν ότι δεν φανταζόμεθα πως 1000 διαζύγια είναι ικανά νά κλονίσουν τήν πίστιν μας επί τήν στερεότητα μιας κοινωνίας. Καλλίτερα 1000 διαζύγια από 1000 δυστυχισμένα, χίλια γρηναίοντα, άνδρόγυνα. Δεν συμφωνείτε;

'Ο διαγωνισμός των στρατιωτικών όματών πού είχε προκηρύξει τó ύπουργείον των Στρατιωτικών δεν έδωκε πλουσίαν, ούτε καν άξιόλογον συγκομιδήν. Φτώχεια έμπνεύσεως τρομακτική. Ρυθμοί δίχως νεύρα. Άν έξαιρέση κανείς ένα ποιήμα τού κ. Ζαχαρία Παπαντωνίου, τó όποιόν δεν φαίνεται ή μάστακα κατάλληλον διά τόν σκοπόν πού έγράφη, τά άλλα ποιήματα πού έβραβεύθησαν από τήν κριτικήν 'Επιτροπήν όλίγον άπέχουν από θεματογραφίας κορασιδων.

Άς πρὸς τόν διαγωνισμόν των πατριωτικών δραμάτων δεν δυνάμεθα νάποφαιθώμεν. Πρέπει νά τά ίδωμεν από σκηνης και μέχρι τούδε μόνον ένα εκ τούτων παρεστάθη ή δε παράστασις του δεν είχεν ειμή σχετικήν έπιτυχίαν.

Τήν 12 'Ιουλίον έτελέσθη μνημόσυνον εις μνήμην τού Ι. Βελισσαρίου. Ποίος ό θουλιτικός ήρος δεν άγνοείτε βέβαια. 'Ελάμπρυνε με τó παράδειμά του τούς δύο τελευταίους πολέμους της Φυλής.

'Αλλ' ός άφήσωμεν νά όμιλήση περι αυτού ένας πού τόν έγνώρισεν. 'Ο κ. Γ. Άντ. Βενιζήρης.

'Ενα τεφρόν δεύλι 'Οκτωβριανής ήμέρας, ό αιματηρός λοφοκάμπος τού Σαρανταπόρου εκπληρώθη από τó Βυζαντινότροπον όνομά του. Από τόν κεραινον πού έξεροράγη βαρύς ός Νέμεσις εις τά Προπύλαια τού 'Ολύμπου μία έλαμψεν άστραπή. 'Ηταν της λόγης του.

Τά φτερά τού θυέλλου έρικυμάσαν τόν άέρα με τήν δόξαν του και από τήν 'Ελασσόνα ως τόν Λαρισσονόν κάμπον οί γιαγιάδες ένανούριζαν τών έργων τά όνειρα με τó παραμύθι του.

Στής κοιλιάς τού 'Αξιού και στά βουνά της Φλώρινας έπέραςε τó μαύρον τού άλογο, έως πού οί νεκροί Βυζαντινοί Δικέφαλοι έψηλώσαν τά χαλκά των σταυροφόρα στέμματα, έμπρός εις τόν πολεμιστήν πού έφερον ώσαν θυέλλαν και σάν τραγοῦδι τούς εύζώνους στά Γιάννενα.

Από τόν 'Αλιόκωνα μέχρι τού 'Αξιού και από τού Καλαμά έως τού Στρούμια ή λόγη του έγινε σύμβολον... 'Επείθαν έν ήν έρτεροπύριζε με τó τάγμα του στόν κάμπο της 'Επάνω Τζουμαγιάς. 'Η λόγη του έστάθη όλόρθη — άλίγησθη — ίερή, άντίκρου στό μοναστήρι τού Ρίλου. Είναι όρόσημον της Νεοελληνικής άρετής. Αίώνιον σύμβολον και παντοτεινή άπειλή'.

Η άφιξη τού ένός εκ των δύο νεοσι άγορασθέντων θωρηκτών μας ύπέρ τού μεγαλύτερον γεγονός διά τήν πρωτεϊοσύνην. 'Επί ήμέρας ή 'Λήμνος' άνήγγελλε τόν έρχομόν της διά τού άσφυμάτου τού ύπουργείου. 'Ο έδώ σταθμός τού άσφυμάτου τού άπαντούσεν, άλλ' ό δέκτης

της 'Αλήμνου' είχε βλαφή και δεν έλάμβανεν άπάντησιν. Κ' έτηλεγραφοῦσεν, έτηλεγραφοῦσεν ότι πλησιάζει διά νά φανή τέλος εις τά Φαληρικά νερά με τούς μεγαλοπρεπείς πύργους του και τά τρομερά του τηλεβόλα φρουρός της τιμής αλλά και της ζωής μας.

'Ο Εύρωπαϊκός πόλεμος συγκροτήσας εκ νέου τās γεουσίας των καφενείων έδημιούργησε δίπλα εις τήν ζέστην, εις τήν σκόνην και εις τήν λειψυδρίαν νέαν πληγήν διά τās 'Αθήνας! Τās δευτέρας, τās τρίτας, τās πέμπτας έκδόσεις των εφημερίδων, τά πολώνυμα και άνόνομα παραρτήματα. 'Από της έβδόμης προΐνεις μέχρι σγεδόν τού μεσονυκτίου άι φωνί των εφημεριδοπωλών, διαλαλούντων τó έμπόρεμά των, συμπνίγει κάθε άλλον κρότον, κάθε άλλον θρόνον. 'Τό παρόρημα... της 'Νέας 'Ελλάδος', τού 'Εμπρός', της 'Πατρίδος'...

'Αλλοίμονον άν ή έλλειψις τού χάρτου, ήτις έμίκρυνε τά σχήματα των εφημερίδων καταστήση άδύνατον τήν έκδοσιν παραρτημάτων... Πώς θά τραφή ή περιέργειά μας;... Πώς θά παραταθή ή ήδονή... της άγνοίας μας;

Αί είδησεις περι γενικής έπιστρατεύσεως έμείψαν τήν όρεξιν τού κόσμου πρὸς κάθε άπάλασιν και διασκεδάσιν. Τά θέατρα έχασαν τμήμα της πελατείας των. Αί έξοχαί ήρχισαν νά έφηγορία, κάποια κατήφεια έχει καταλάβει τόν κόσμον. Πώς; θά μείνωμεν ούδέτεροι; Θά έπέμβωμεν; Και ύπέρ τίνος; 'Υπέρ της Τριπλής (λέγε: Διπλής) Συμμαχίας; 'Υπέρ της Τριπλής Σύνενοήσεως;

'Ιδού τó άγωνιώδες ερώτημα. Και ή Βουλγαρία τί θά κάμη; Θά έπιστρατευθ ή καθώς ή Τουρκία; Και τó συμβούλιον των τώος πρωθυπουργών; και ή γνώμη τού βασιλέως;

ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΥΣ. Μικρόν πρὸ της ενάρξεως τού 'Ελληνοτουρκικού πολέμου είχομεν άπευθύνει έκκλησιν πρὸς τούς άπανταχού συνδρομητάς ήμών, όπως, έκτιμώντες τās περιστάσεις και τās ανάγκας της έπιχειρήσεως, θελήσισι νά διευκολύνωσι τó έργον της 'Εικονογραφημένης', έμβάζοντες ήμίν τó ταχύτερον τó ισότιμον της συνδρομής αυτών.

Και εύρέθησαν τότε — με ύπερήφανεϊαν τó ειδη αυτό ή 'Εικονογραφημένη', — από πρῶτον Γής οί στοργικοί ύποστηρικταί της και σωρηδόν ήρχοντο τά έμβάσματα και κατορθώσαν ούτω αυτή μόνη, μέσω τού οικονομικού κλύδωνος, ό όποιος ήπειλυσεν εκ τού σύνεγγυς τó οικοδόμημα της 'Ελληνικής άγοράς, ή 'Εικονογραφημένη', μόνη, έν ή άλλα περιοδικά δέκοπτον ή άνέστειλλον τήν έκδοσίν των, νά έκδοθή άνελλιπώς και νά ανταποκριθ ή πλήρως εις τās προσδοκίας των πονετικων φίλων της.

Άρκει νά ειπωμεν ότι, συνδρομηταί της, έρχόμενοι έδώ διά νά ταχθούν υπό τās Σημαίως ή φεύγοντες διά τήν έστρατειαν, ήρχοντο εις τά Γραφεία μας διά νά κανονίσουν τās ύποχρεώσεις των. 'Ακόμη και από τά πεδία των μαχών τó φαντάζεσθε; — έλάβομεν συνδρομήν.

Και άντεπεξήλθε τότε ή 'Εικονογραφημένη', και μετ' εύγνωμοσύνης όμολογει ότι, όφείλει τó πάν εις τούς συνδρομητάς της.

'Ηδη νέα κρίσιμος περίοδος άρχεται, φοβερότερα πιθανώς αυτή. 'Η πυρολαϊκή μείνεται έν Εύρώπη, ή Τουρκία και ή Βουλγαρία είναι κλειστά διά τήν 'Εικονογραφημένην', και μεγάλα κενά έσχηματίσθησαν εκ της άπαλείας 250 περίπου συνδρομητών μας άγρίους και άπηνών δικωμόνων εκ των χωρών αυτών.

Ποιούμεθα έκκλησιν πρὸς τε τούς ύπολειψθέντας συνδρομητάς αυτής και έκκλησιν πρὸς τούς άναποκριτάς της και τούς όπωσδήποτε άντιπροσωπεύοντες ή προστατεῦντας τās συμφερόντας της και τούς παρακαλούμεν νά έπισπεύσωσι πάν έμβασμά των. 'Η 'Εικονογραφημένη', δεν περιμένει από άλλον τινα, παρά μόνον από τούς συνδρομητάς της, άναποκριτάς, άντιπροσώπους και όλους εκείνους πού με άδελφικην στοργήν προστατεῦν τās συμφερόντά της, και από αυτούς θά έξαετηθή ή άπρόσκοπος, άνελλιπής και άμείωτος πολυτελής έκδοσις αυτής κατά τήν άρξαμένην περίοδον Κρίσεως.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ.— 'Από τó τμήμα των Κυριακων προϊόντων ή Α. Μ. ό Βασιλεύς ήγόρασε ένα θανάσιον σινδόνι τού τούπου.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ.— Τά κρηνησιπούλα της Α. Υ. τού Περίγηπος Νικολάου έπασαν με ένα χοιρινόν εστραφάτονον, πού έπωλείτο εις τήν 'Αγοράν.

ΟΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ ΝΑΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Αδαμάντιος Αδαμαντίου εις πρόσφατον βιβλίον του περί της Θεσσαλονίκης κάμνει ενδιαφέρουσαν περιγραφήν των σφαιζομένων εκεί παλαιών εκκλησιών, αξιοστοιχημάτων βυζαντινής τέχνης. Παραλαμβάνομεν εν περιλήψει μέρος της περιγραφής ταύτης, διά να αναγνωστών μας, όσοι πρόκειται να επισκεφθούν την δευτερεύουσαν πόλιν της Ελλάδος και την πρωτεύουσαν της Μακεδονίας. Σήμερον σώζονται εις την Θεσσαλονίκην άρχαία εκκλησία, περί τας είκοσι. Αί περισσότεραι έξ αυτών, και μάλιστα αί μεγάλαι, μεταεγράθησαν εις τζαμιά υπό των Τούρκων, ως κ' αί εκκλησία της Κοιν/πόλεως και των άλλων Έλληνικών πόλεων. Οί Τούρκοι, μετατρέφοντες τας εκκλησίας εις τζαμιά, ύψωσαν και τους ύψηλοτάτους μιναρέδες εις τας γωνίας των. Μετά την

εκκλησίας, αί όποια μετά την άνάκτησιν της πόλεως άνεκηρύχθησαν έθνικά μνημεία είν' έννά: Είς την κάτω πόλιν πλησίον της παραλίας εδρίσκεται ή Αγία Σοφία, έγγυς της σημερινής Μητροπόλεως. Όλίγον ύψηλότερον αυτής, άνω της θριαμβευτικής άρτίδος του Γαλερίου, ό μέγας κυκλωτής ναός του Αγίου Γεωργίου. Αντικώτερον των εκκλησιών τούτων, όλίγον ύψηλότερον της Έργνατίας όδοϋ, εδρίσκομεν τον παλαιότατον ναόν της Θεοτόκου, γνωστότερον ως ναόν της Αγίας Παρασκευής, και πλησιέστερον προς την μεγάλην άγοράν, την κομηήν εκκλησίαν της Θεοτόκου των Χαλκίων. Έκει πλησίον είναι ή εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονος. Είς τό κέντρον της πόλεως προς τό άνω μέρος της Έργνατίας όδοϋ εδρίσκεται τό εδύτατον οικοδόμημα του Γενικού Διοικητηρίου. Προς ανατολάς του Διοικητηρίου συναντώμεν τον μεγαλοπρεπή ναόν του Αγίου Δημητρίου. Έπειτα προς τό δυτικόν μέρος και όλίγον ύψηλότερον του Διοικητηρίου την μικράν εκκλησίαν της Αγίας Αικατερίνης. Ακόμη δε ύψηλότερον ύψώνει τους θαύους αυτής τρούλλους εις τον ούρανόν ή κομφοτάτη εκκλησία των Αγίων Αποστόλων. Είς τό άνω

Η ΙΣΧΥΣ ΜΑΣ. — Καθ' όλον των Ίούλιον ό στόλος μας έξετέλεσε γυμνάσιον άναβαίρων πυρών, των όποιον ή έπιτυχία ύπερέβη πάσαν προδοκίαν.

ανάκτησιν της πόλεως υπό του Έλληνικού στρατού καθιέρωθη έπιτροπή, ήτις παρέλαβε παρά των Τούρκων τους εις τεμένη της λατρείας αυτών μεταβληθέντας ναούς και τους απέδωκεν εις την ορθόδοξον λατρείαν. Πολλά έκ των παλαιών εκκλησιών έχουν ανακαινισθή εις μεταγενεστέρους χρόνους, άλλα έχουν άναγεροθή έκ νέον, «εκ βάθρων», και δυσκόλως ό ξένος επισκέπτης δύναται να έννοιση έκ των όλίγων λειψάνων την παλαιότητά των. Μία από τας παλαιότερας εκκλησίας της πόλεως, ή όποια έμεινεν εις τους Χριστιανούς, και διέσωζε πολύτιμα βυζαντινά μνημεία είναι ή εκκλησία του Αγίου Μηνά, ίδρυμένη πλησίον του λιμένος και των μεγάλων έμπορικων όδων της Θεσσαλονίκης. Τόν παρελθόντα αιώνα ή εκκλησία αυτή, ή όποια ύπήρχεν ήδη τον έννατον αιώνα, εκάη, άνοικοδομήθη δ' έκ βάθρων και έχασε κάθε τι παλαιόν. Άρχετα καλά διασώζει την άρχαϊκήν όβιν αυτής ή μικρά εκκλησία του Αγίου Νικολάου του Όρφανού, του 13ου και 14ου αιώνος, ήτις κείται εις τό άνω μέρος της πόλεως. Παλαιά είναι και ή εκκλησία του Αγίου Αθανασίου, κειμένη εις την μεγάλην όδόν της πόλεως, την Έργνατίαν λεωφόρον, πλησίον επίσης της μεγάλης ταύτης όδοϋ κ' αί μικραί εκκλησίαι του Αγίου Χαρολάμους και ή της Παναγίας Δόξης. Αί σπουδαιότεραι από τας σφαιζόμενας τελείως Βυζαντινάς

δε μέρος της πόλεως, άνω του Διοικητηρίου, ύψονται με πολλήν χάριν ή εκκλησία του προφήτου Ήλιου, από την όποιαν έχομεν ώραιότατην θέαν της προς τον λιμένα κατερχομένης πόλεως. Τρεις παμμεγέθεις και περικαλλείς ναούς θαυμάζουν οι βυζαντινοί Θεσσαλονικείς ιστορικοί, έγειρομένους εις τό μέσον της πόλεως: Τόν ναόν της Θείας του Ύπεροσίου Λόγον Σοφίας, δηλα δή της Αγίας Σοφίας, τον ναόν της «Αειπαρθένου Πανάγγου και Θεομήτορος», πιθανότατα της Θεοτόκου, τον ναόν του πανενδόξου και καλλινίκου μάρτυρος Δημητρίου. Είς τους τρεις τούτους ναούς πρέπει να προστεθή και ό μεγαλοπρεπέστατος του Αγίου Γεωργίου, ό όποιος, φαίνεται, ήτον ή Μητροπόλις επί των βυζαντινών χρόνων. Τάς σπουδαιότερας ταύτας βυζαντινάς εκκλησίας πρέπει να διαφείσωμεν εις δύο μεγάλας περιόδους. Είς τας παλαιότερας, αί όποιαί άνήκουν εις τον 5ον και 6ον αιώνα, εις τους πρώτους αιώνας της βυζαντινής τέχνης. Είνα δε αυτάί αί μεγάλαι και παλαιαί καθολικαί εκκλησίαί του Αγίου Γεωργίου, της Αγίας Σοφίας, του Αγίου

ΔΙΑΝΟΜΗ ΕΠΑΘΩΝ. — Μετά τά έπιτυχή πυρά του «Άβέρωφ» ό Προσθυπουργός κ. Έλευθέριος Βενιζέλος διένειμε χρηματικά βραβεία εις τους άξιους έκ των πυροβολητών.

Δημητρίου και της Θεοτόκου. Αί άλλα, αί μικρότερα, άνήκουν εις την μεταγενεστέρην περίοδον, εις τον 10ον και 14ον αιώνα.

Μοναδικόν άρχιτεκτονικόν σχήμα μεταξύν των άλλων εκκλησιών έχει ή του Προφήτου Ήλιου, του 12ου αιώνος, ή όποια ύψοται με πολλήν χάριν εις τό άνω μέρος της πόλεως. Δύο νάρθηκες, δηλα δή προθάλαμοι, έμπροσθεν της εκκλησίας, εισάγουν εις τό κέντρον μέρος αυτής. Το κεντρικόν τούτο μέρος καλύπτεται από ένα ύψηλόν τρούλλον. Το ιδιάζον του άρχιτεκτονικού τούτου σχήματος είναι ότι εις τά πλάγια προς Β. και Ν. καταλήγει όχι εις καμάρας, άλλ' όπως και εις τό ιερόν, εις είνοντάς κόγχας, όποιον ιστανται οι χοροί των ψαλτών.

Πολύ κομψός και άξιος προσοχής είναι ό μικρός ναός της Θεοτόκου των Χαλκίων εν μέσω πυκνής εβραϊκής συνοικίας και σιδηρογείων, έκ των όποιων δίδομεν εις τον ναόν και την έπωνυμίαν. Η εκκλησία αυτή, κτισθείσα κατά τας άρχάς του 1028, διακρίνεται διά τους δύο τρούλλους αυτής, τον μεγαλειέτερον εις τό κέντρον ως πάντοτε, του κυρίως ναού και ένα άλλον επί του νάρθηκεος. Το οικοδόμημα είναι κτισμένον δλόκληρον με πλίνθους, ήμικίονες δε, και αυτοί διά πλίνθων εκτισμένοι, στηρίζουν τ' άετώματα και τά ψευδοαψίδας, αί όποιαί στολίζουν τον έξωτερικόν τοίχον και κάτωθεν των όποιων άνοίγονται παράθυρα, μονότοξα ή δίτοξα. Το έσωτερικόν είναι πολύ μικρόν κ' έχει τό σύνθηες εις την βυζαντινήν άρχιτεκτονικήν σχήμα σταυρού. Άλλοτε εκόσμον τον ναόν τοιχογραφία, των όποιων σώζονται όλίγα λείψανα. Το οικοδόμημα είναι στερεώτατα εκτισμένον, και τό σύνολον αυτού πολύ άπλοϋν, άλλά παρέχει κομψήν άρχιτεκτονικήν όβιν.

Μεταξύν του ναού τούτου και του ναού του Αγίου Γεωργίου ύπάρχει εκκλησία μεγαλιτέρα εν τώ μέσω κήπον, ή εκκλησία του Αγ. Παντελεήμονος, άκόμη κομφοτέρα άρχιτεκτονικής. Τόν ναόν οικεάζουν δύο τρούλλοι, έκ των όποιων ό μεγαλιτερος, επί πολυγωνικού τυμπάνου στηριζόμενος καλύπτει τό κέντρον της εκκλησίας, απ' αυτού δ' έξέρχονται αί καμάρα κ' αί άλλεπάλληλοι στέγαι του ναού. Η έναλλαγή αυτή των πολλών στεγών και των ποικίλων σχημάτων και μάλιστα των καμπυλών προσδίδει όραιότητα όβιν εις τό όλον οικοδόμημα. Κατά τας τελευταίας έπισκευάς των Τούρκων ή εκκλησία δυστυχώς επεγράθη και έξωτερικώς δι' ασθέστον κ' έχασε την κομψήν έξωτερικήν όβιν της ποικίλης αυτής τοιχοδομίας, άλλά τό όλον διάγραμμα της άρχιτεκτονικής παράγει έντύπωσιν ποικιλίας και κομφοτήτος.

Πολύ ώραία είναι και ή εκκλησία της Αγίας Αικατερίνης. Το όλον της άρχιτεκτονικόν διάγραμμα είναι κομφοτάτον. Τόν κεντρικόν τρούλλον περιβάλλον εις τας γωνίας του οικοδομήματος 4 άλλοι μικρότεροι, είναι δε πλήρεις χάριτος αί γραμμάι των στεγών αυτού. Από όλους τους μικροτέρους και μεταγενεστέρους ναούς ό σπουδαιότερος και όραιότερος είναι ό των Αγίων Αποστόλων προς τό δυτικόν μέρος της πόλεως, άνήκων εις μεταγενεστέρους χρόνους. Το άρχαιότερόν του διάγραμμα όμοιάζει με τους προηγούμενους ναούς. Το κεντρικόν τετράγωνον του ναού οικεάζει τρούλλος ύψομένος επί θαυνοτάτου πολυγωνικού τυμπάνου. Το κεντρικόν τούτο τετράγωνον περιβάλλει στοά, και εις τά άκρα αυτής ύψονται τέσσαρες άλλοι μικρότεροι τρούλλοι. Έξωτερικώς δε περιβάλλει τον ναόν και άλλη στοά άνοικτή. Αί κατά μικρόν ταπεινούμεναι στέγαι του ναού, τά διάφορα δίτοξα και τρίτοξα παράθυρά του, με πλίνθους και κιοτίκους στολισμένα, προσδίδουν εις τον ναόν μεγάλην ποικιλίαν. Ίδια όμοιος άξιος

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ. — Έπί τη πρώτη άμφοτερότι της άπελευθερώσεως της φραίας Μακεδονικής πόλεως έγένετο εις την παραλίαν μεγαλοπρεπή τελετή και πλην των Στρατιωτικών και Πολιτικών άρχών παρήστη σύσσωμος ό λαός της Καβάλλας.

θανασμοί είνε ο παμπούκιλος τρόπος της οικοδομίας αυτού. Διότι είνε κτισμένος με πλίνθους, μετεχειρίσθησαν δε οι άρχιτεκτονες τας πλίνθους ταύτας διά να φιλοτεχνήσουν εις την έξωτερικήν όψιν της εκκλησίας μυρίων ειδών κεραμοπλαστικά κοσμήματα. Είναι τόσοσποικιλία, τόσοσ κομψαί αι διακοσμήσεις αιται, ώστε νομίζεις ότι περιβάλλει την εκκλησίαν εις ποικιλόχρωμος τάπησ και ότι οι τεχνίται εκέντησαν δαντέλλες επάνω στούσ τοίχους. Με την ποικιλόχρωμον αυτήν διακόσμησην, με τούσ ύψηλούς του τρούλλους είν' έν αληθινόν κομφοτένημα.

Από τας μεγάλας εκκλησίας άρχαιότερη είναι ή μεγαλοπρεπεσιότερη εκκλησία του Αγ. Γεωργίου, έχουσα σχήμα σπάνιον εις βυζαντινήν αρχιτεκτονικήν. Τό σχήμα της είναι κυκλωτερές και είναι φανερόν ότι εκτίσθη τών 4^{ου} και 5^{ου} αιώνα. Ο ναός ούτος είναι μέγιστος. Μόλις εισέλθης εις αυτόν καταλαμβάνουσαι από θανασμόν, τό βλέμμα σου χάνεται εις μίαν άπεράντον κυκλωτερήν αίθουσαν, την όποιαν σκεπάει παμμεγέθης τρούλλος. Φώς άπλετον εισέρχεται εις την άπεράντον κυκλικήν αίθουσαν από μεγάλα παράθυρα. Εις τό βάθος άνοίγεται ευρυτάτη ημικυκλική κόγχη του Ιερού, ή δε μεγάλη αίθουσα καταλήγει τριγύρω εις ευρύτητασ κόγχας, μεγάλας ως δώματα. Ψηφιδωτόν μεγαλοπρεπεσιότερησ συνθέσεωσ προιτρέπει τόν τρούλλον με καταλάμπουσαν ποικιλίαν χρωμάτων και πλούτιον διακοσμήσεων. Επ' εδάφους χονσού παριστάονται ναοί και πρό αυτών βωμοί στεγασόμενοι διά κιβωρίων, δηλα δή επιστεγασμάτων. Εμπροσθεν τών βωμών άγιοι ήτανται όρθιοι και προσευχονται ύψούντες τας χείρας. Με πλουσίαν και ποικιλότητην διακόσμησην είναι στολισμένη όλη ή ζωγραφία, εντόπωσαν δε μεγαλείον προξενεί τό σύνολον του μεγάλου ψηφιδωτού του άπεράντου τρούλλου.

Η Αγία Σοφία της Θεσσαλονίκης θεωρείται άναπαράστασις της έν Κωνσταντινουπόλει, άλλ' είναι μικροτέρα της. Τόν κεντρικόν χώρον του ναού καλύπτει τρούλλος σπηριζόμενος επάνω εις καμάρας, αι όποιασ δίδουν εις τόν ναόν χώνρον μεγαλότερον και σχήμα στανουού. Πέριξ του κεντρικού μέρους του ναού ήρουνται δεύτερος όροφος, ό γυναικωνίτης. Η έξωτερική όψις είναι όλίγον βαρεία, έξωτερικώς όμως αι άψίδες και καμάρα, οι κίονες, ό γυναικωνίτης με τας στοάσ δίδουν όρασιότητα και σεμνότητα εις τόν ναόν.

Ψηφιδωτά ώραίασ τέχνης, μεταγενέστερα της οικοδομής της εκκλησίας, κοσμοούν τόν ναόν. Εις τό βάθος, εις την κόγχην του Ιερού, λάμπει επί καταχρόνου εδάφους ή Παναγία ή Πλατυτέρα, καθήμενη επί

ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ. — Την ύπό της Αδστικής κήρυξιν του πολέμου κατά της Σερβίας, έσπευσε να άναγγείλη εις τόν Έλληνα Ύπουργόν τών Έξωτερικών ό έν Αθήναισ Σέρβος Πρεσβευτής κ. Μπαλουχίτης, μετ' όλίγον δε κατέφθασεν εις τό Ύπουργείον τών Έξωτερικών και ό έν Αθήναισ Έπιτετραμμένος της Αδστικής. Οι άντιπροσωποί τών δύο έμπολέμων Κρατών συννήτησαν εις τό γραφείον του κ. Στρούτ, άλλ' ιδέτε πώς έξηλθον της θύρας του Ύπουργικού Μεγάρου.

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΠΑΓΩΝ. — Από του Αδστικού εδάφους άξιωματικοί του Αδστικού Έπιτελείου ένήργουν κλοπιμαίους χησιμούς διά την έπισήμνην των έλαιωσαν σημάτων της επί της άπέναντι όχθης του ποταμού Σανου άνακτηομένησ Σερβικής πρωτεύουσής.

θρόνον και έχουσα εις τά γόνατα τόν Ιησούν. Υψηλά δε εις τόν τρούλλον εικονίζεται εις τό κέντρον ό Χριστός, άνερχόμενος εις τούσ ουρανούσ έντός πύκνου δόξης τόν όποιον κρατούν άγγελιοί. Γύρω, εις την έξωτερικήν του τρούλλου περιφέρεια παριστάονται οι Απόστολοι και οι μαθηταί Αυτού, έχοντες έν τώ μέσφ την Θεοτόκον, την καλονομένην Δεομένην, διότι έχει τας χείρας ήνωμένασ εις τόν ουρανόν και δέεται.

Ο «πάνσοπιος και πανόλιθος» ναός του Αγίου Δημητρίου, άνεγερθείσ κατά τούσ πρώτους αιώνασ της λατρείας αυτού, είναι παμμεγιστος. Έχει τό σχήμα της λεγομένησ βασιλικής, δηλα δή άποτελείται από πέντε έπιμήκη διαμερίσματα, τα όποια χωρίζονται από άλλήλων διά μακροών κιοσσοειχών. Άνω τών κίωνων περιτρέχουν τόν ναόν όχι εις, άλλ' δύο γυναικωνίται έχοντες και αυτοί στοάσ. Δύο νάρθηκεσ εισάγουν εις τόν ναόν, ό όποιοσ περατοΐται εις την εσθρίαν ημικυκλικήν κόγχην του Ιερού. Επ' τών όλολίθων πολυχρόμων κίωνων σπηριζονται τα λευκά μαρμάρινα κιονώκρανα, στολισμένα με γλυπτάσ διακοσμήσεις, φιλοτεχνήματα με λεπτότητα και ποικιλίαν κομφοτεχνημάτων της χρυσοχοϊκής. Οι τοίχοι άκτινοβολούν από την πολυτελή και πολύχρωμον επένδυσιν πλακιδίων ποικιλωτάτων σχημάτων, και εις τό ήμίφωσ τών πλαγίων διαμερισμάτων λάμπουν τα ψηφιδωτά με τας χροιάσ, κίνας και ποσάσινας άντανακλάσεισ αυτών. Μαγεύει τόν θεατήν ή λεπτή και ζωηρά άρμονία τών χρωματισμόν, οι όποιοι όύπτουν ποικιλοχρόμους άντανγείας εις την πλήρη κάλλους και μεγαλείου παλαιάν βασιλικήν.

Ο ναός του Αγίου Δημητρίου είναι ό άρχαιότερος και μεγαλοπρεπεσιότερος μετά την Αγίαν Σοφίαν της Κωνσταντινουπόλεωσ βυζαντινών ναών.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Εις την Καβάλλαν ή «Εικονογραφημένη» δεν έχει άλλον αντιπροσωποιν από τό Μέγα Χριστοπολίτιον ό «Κόσμος» τών κ.κ. Α. Ν. Γεωργιάδου και Σπς, όλοσ την αντιπροσωπειεί τόσοσ διά την Καβάλλαν, όσοσ διά την Δράμαν και τόν νομόν Δράμασ. Συνεπώς παρακαλοΐνται οι μετ' αυτήσ συναλλασσόμενοι διά πάν ό,τι άφορῃ τό Περιοδικόν να άπευθίνονται εις τό ός άνω Μέγα Χριστοπολίτιον ό «Κόσμος» τών κ.κ. Α. Ν. Γεωργιάδου και Σπς, μηδενός άλλου όντος έξουσιοδοτημένου να συναλλάσσειται διά λογαριασμόν της «Εικονογραφημένησ».

✱

Από την Χίον μας άναγγέλλουν τούσ γάμους σσηνης και χριστοβριθοϋσ κόρης, της Δ^{οϋ} Μαρίας Συνεσιου, θυγατρής πολυαγαπημένησ του καλλίστου φίλου κ. Μχ. Συνεσιου, άρχαίου Προξενικ. ύπαλλήλου, μετά του αξιολόγου έν Αιγύπτφ εμπόρου κ. Σπ. Κοκκιώου.

Η «Εικονογραφημένη» ενώνει τας ειχάσ της με τας ειχάσ της Έκκλησιασ και μοιράζει με τούσ καλούς αυτήσ φίλους την χαράν των βαίνουσα τό συμπάθεισ ζευγαρί με έόλεωκα γιασεμά.

ΠΩΣ ΕΞΕΡΡΑΓΗ
Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΥΡΚΑΪΑ

ΥΉτασις τών σχέσεων μεταξύ Αδστροουγγαρίασ και Σερβίας, από την έπομένην της δολοφονίας του Διαδοχικού ζεύγους έν Σεραγιέφφ, έλαβεν αίφνης χαρακτήρα άπροσοδοκίτου δξήτητος διά να καταλήξη εις την άνάκλισην τών πρεσβευτών.

Η άλληλοχγία τών γεγονότων έχει ως εξής :

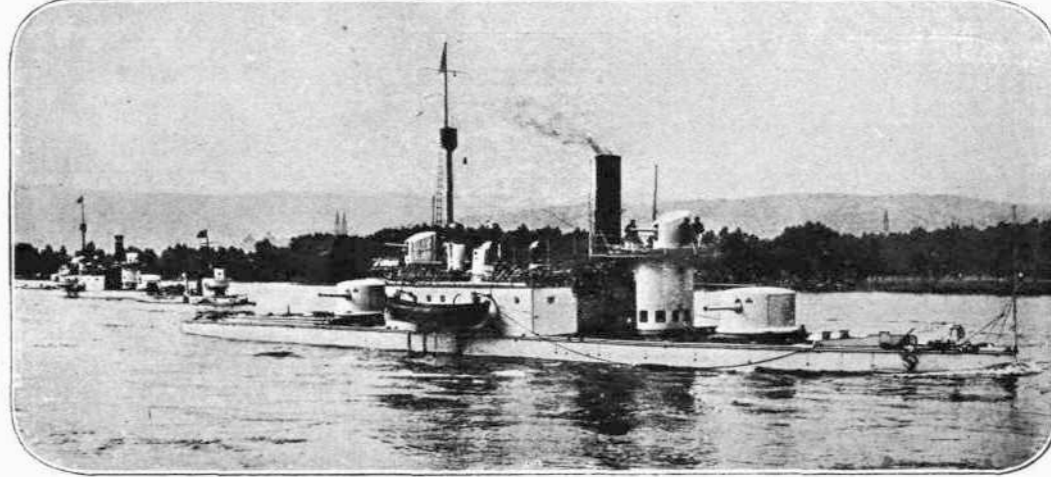
Την 10/23 Ιουλίον περ' όραν 6 μ.μ. ό πρεσβευτής της Αδστροουγγαρίασ έν Βελιγραδίφ Βαρόνος Γκιόλ έπέδωκε εις τόν αντικαθιστόντα τόν κ. Πάοις προσωρονόν έπουρογόν τών Έξωτερικών της Σερβίας κ. Πατσού άπειλητικήν διακοίνωσην, άλληθών τελεσίγραφον, του όποιον ό τόνοσ έπροκάλεσε κατάπληξιν εις τα Έθροπαϊκά άνακτοβούλια.

Αιά της διακοινώσεωσ αυτήσ ή Αδστροουγγαρία εξήτει από την Σερβίαν κατ' ούσίαν :

- 1) Την δημοσίευσιν εις την εφημερίδα της Κυβερνήσεωσ εκ μέρους του Σερβικού Ύπουργείου, δι' ησ να καταδικάζεται ή έν Αδστροουγγαρία προπαγάνδα, και να εκφράζεται ή λύπη της Σερβίας, ότι Σέρβοι άξιωματικοί και υπάλληλοι έλαβον μέρος εις την προπαγάνδα αυτήν, ναποδοκιμάζεται πάσα άπόπειρα αναμείξεωσ εις τας τύχασ τών πληθυσμόν της Αδστροουγγαρίασ. Η δήλωσις αυτή θα έκοινοποιείτο προς τόν στρατόν διά βασιλικού διαγγέλματος.
- 2) Ν' άπαγορευθή πάσα Αντιανστριακή ένεργεια και πόσ παντός, ν' άπαγορευθοΐν δημοσιεύσεισ προκαλοΐσαι τό μίσοσ του Σερβικού λαού εναντίον της Αναδικής Μοναρχίασ. Την ύπο

ή ίδια τα όνόματα τών ενόχων και άπήτει την μετοχήν Αδστροικων άνακτοβών εις την διεξαχθησομένην άνάκρισην.

Τό Αδστροικόν τελεσίγραφον έδιδε 48^{οϋϋ} προς άπάντησιν. Η προθεσίμια αυτή εξέπνεε την 12/25 Ιουλίον όραν 6 μ.μ. Τό τελεσίγραφον αυτό έπεσεν ως κερανόσ. Αι διεθνείσ συνθήκαι ήσαν τοιαΐται, ώστε παρομοία ένεργεια από μέρους της Αδστροουγγαρίασ να φαίνεται γενομένη εξ ένέδρας. Ο Πρόεδροσ της Γαλλικής Δημοκρατίασ μόλις ειχεν εγκυκαλείψει την

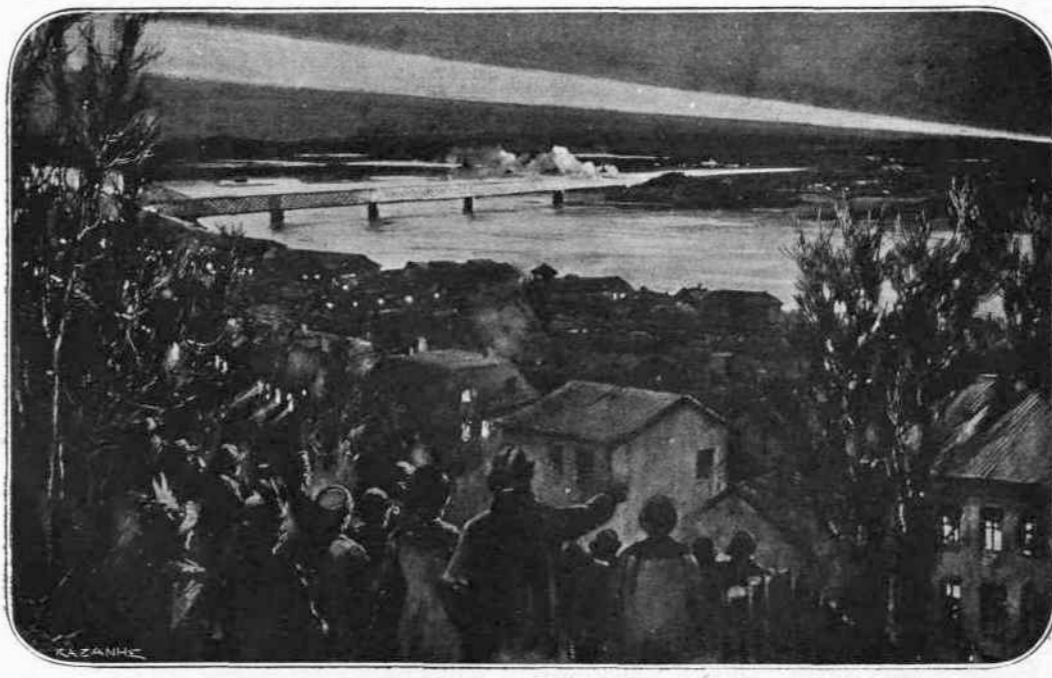
ΑΪΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΠΑΓΩΝ. — Τό έργον τών άραγών συνεπλήρουν αι επί του Δουνάβεωσ Αδστροικαί κανονιοφόροι, αίτινες έβόλλον διά σφοδρού πυρός κατά του Βελιγραδιου.

Πετρούπολιν, τρομερά δε άπεργία έξεροηγηύετο εις την Ρωσσίαν, δυναμένη να φέρη έμπόδια εις ένδεχομένην κρητοποίησην. Έξ άλλου ειχον άποτύχει πάσαι αι προσπάθειαι της Άγγλικής Κυβερνήσεωσ, όπως λύση ειρηνηκώς τό ζήτημα του Όλοτερο.

Η Σερβία εις την περίστασιν αυτήν έδωκε δείγματα συνέσεωσ. Άνεδέχθη μετ' αυταπαρηγήσεωσ πάσασ σφεδόν τας απαιτήσεισ της Αδστροικής διακοινώσεωσ, έπιφυλαχθεΐσα επί δύο μόνον σημείων. Μάτην όμως, Ο κ. Πάοις, όστις ειχεν αυτοπροσώπως επιδώσει την νόταν προς τόν βαρόνον Γκιόλ, επέστρεφεν εις τό Ύπουργείον του και μετά ήμίσειαν ώραν έδεχθη τόν Αδστροικόν πρεσβευτήν, όστις του άνεκοίνωσεν ότι, άπέχεται εκ Βελιγραδιου με όλον τό προσωπικόν της πρεσείας. Η Σερβική άπάντησις δεν ειχε κρητή έκανοποιητική.

Η διπλωματία της Τριπλής Συνεννόησεωσ δεν έφάνη χίασασα την ψυχραιμίαν της. Η Ρωσσία, προστάτις τών Σλαβικων κρατών του Αίμου, ειχεν ήδη ζητήσει παρότασιν της ταχθείσης διά του Αδστροικου τελεσίγραφου προθεσίμιασ προς την Σερβίαν. Άλλ' ή πρότασις της άπεροίφθη. Επίσης άπεροίφθη ή πρότασις του Έδ. Γκροΐ περι λύσεωσ του ζητήματος διά συγκροτήσεωσ, όπως και κατά τούσ Βαλκανιούσ πολέμους, διασκέφρωσ τών πρεσβευτών Γερμανίασ, Ιταλίασ, Γαλλίασ μετά του έπουρογού τών Έξωτερικών έν Λονδίνοφ.

Την 11/24 Ιουλίον ό κ. δε Σεν πρεσβευτής της Γερμανίασ έν Παρισίοισ έπέδωκε όηματικήν διακοίνωσην προς τόν επί τών Έξωτερικών Ύπουργόν της Γαλλίασ. Η

Η ΑΜΥΝΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. — Και την νύκτα άκόμη τό Αδστροικόν πυροβολικόν έβαλλε κατά της πόλεωσ, ήν οι κάτοικοι ήναγκάσθησαν να εγκυκαλείψουν. Άλλά και ή δραξ τών ήρώων γενναϊότατα ύπερησπίσθη τό πάτρον έλαφοσ. Τό Σερβικόν πυρ συνεκεντρώθη επί της γερφωσ του Σερμίνου, ήν και κατεστρεψεν, ούτω δε ή Σερβική πρωτεύουσα άνδιστάται άκόμη.

χορέωσιν, όπως διαλυθοΐν τα παισιωικά σωματεία «Ναράδια Όμπαράδα», όπως άποταχθοΐν οι ένεχόμενοι εις αυτό άξιωματικοί και παυθοΐν όσοι εκ τών υπαλλήλων έπήρξαν μέλη του.

3) Να ενεργηθή άνάκρισις έν Σερβία εναντίον τών μετασρότων εις την σνομωσίαν της 15/28 Ιουλίον (των δολοφόνων του Σεραγιέφφ).

Η Καιοαροβασιλική Κυβέρνησις έπεφυλάσσειτο να παράσχη

διακοίνωσις αυτή ισχυρίζετο, ότι ή συζήτησις έπροεπε να γεινη μεταξύ τών έν Βελιγραδίφ και τών έν Βιέννη και όχι να καταστη άντικείμενον συζήτησεωσ μεταξύ τών δύο συμμαχικων ομάδων της Ειρήνης.

Μετά τέσσαρασ ήμέρασ την 15/28 Ιουλίον ό κόμησ Μπέροχτολδ διά τών έν τώ Έξωτερικών πρεσβευτών της Αδστροουγγαρίασ άνε-

κοίνου, ότι υφίστατο εμπόλεμος κατάστασις μεταξύ της Αναδικής Μοναρχίας και του Βασιλείου της Σερβίας.

Η κήρυξις του Αυστροσερβικού πολέμου έσχεν ως άμεσον άποτέλεσμα την μερικην κινητοποίησιν της Ρωσίας. Δέν ηδύνατο η μεγάλη Σλαβική Αυτοκρατορία, ήτις επολέμησε κατά τὸ 1854 και κατά τὸ 1878 διὰ τὸν Σλαβόν της Βαλκανικής, νά επιτρέψῃ τὴν κατάπτειν τοῦ μικροῦ Δαβὶδ ἀπὸ τὸν κολοσσάιον Γολιάθ. Δέν ηδύνατο νάνεχθῆ τὴν κάθοδον τῆς Αὐστροουγγαρίας πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην. Κενόμυζεν οὖν διὰ τῆς μερικῆς

ἀρχῆν του. Θά ἦτο δύσκολον — μάλλον ἀδύνατον — νά προῦθῃ τις τάποτελέσματα, τὴν ἔκτασιν και τὴν διάρκειάν του. Ὅσοοδήποτε ἡ νίκη τῆς Τριπλῆς Συνεννοήσεως εἶναι πιθανωτάτη, ὅπως εἶναι βέβαιον, οὗτοι ἐκ τοῦ νέου γενικοῦ πολέμου θά μεταβληθῆ πᾶσα ἡ πολιτικὴ γεωγραφία τῆς Εὐρώπης. Κολοσσοὶ θά συντρίβωσιν και νέα κράτη θάνακύνωσιν εἰς τὸ πλεονόν τῶν παλαιῶν. Ἄς ἐλπίσωμεν οὖν ἡ Ἑλλάς δέν θά μείνῃ ἀνοφέλητος ἐκ τῆς μεγάλης ἐπειλοῦσης θυέλλης και οὗτι τέλος θά λύσῃ τὰς διαφοράς της με τὸν φιλέριδας περιοίκους.

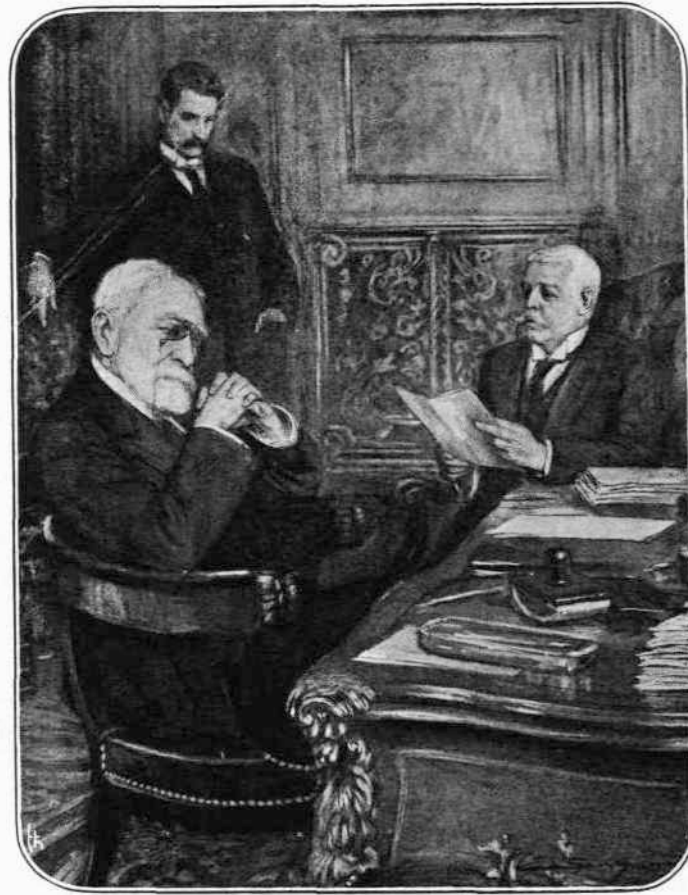
Μὴ λημονώμεν ἄλλως τε οὖν, ἀποτέλεσμα τοῦ Πανευρωπαϊκοῦ πολέμου εἶναι ἡ παρὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως κατάσχεσις τῶν Τουρκικῶν δραϊδνῶν «Σουλτάν Ὀσμάν» και «Ρεσσαδιέ» και ἡ ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἀπροσδόκητος δημοσυργία ναυτικῆς μας ὑπεροχῆς ἐπὶ τῆς Τουρκίας.

Μολοντοῦ δὲ ἡ Γερμανία ἐπόλῃσεν ὡς ἀντιστάθμισμα πρὸς τὴν Τουρκίαν, προσκαίρωσ και εἰκονικῶσ, τὰ δύο της θωρηκτὰ «Γκαϊμπεν» και «Μπρεσλάου», τὰ ὅποια και μετονομάσθησαν εἰς «Σουλτάν Σελήμ» και «Μιτωλήν» (!!!), δέν πρέπει νά πτοίση ἡμᾶσ τὸ γεγονός. Μάλλον διὰ νά σωθοῦν ἐφευρέθη ἡ εἰκονικὴ πώλησις, διότι ἄλλωσ «ἔχουσι γνώσιν... τὰ περιπολοῦντα πρὸ τῶν Δαρδανέλιων Ἀγγλικὰ». Μόνον διὰ νά ἐκδηλωθοῦν οἱ Ταρταρισμοὶ τῶν παρὰ τὸν Βόσπορον ἄλλην μίαν φορὰν ἐχορησίμευσεν.

Ἡ Ἑλλάς, ήτις ἠπειλεῖτο, χάρις εἰς τὴν Τύχην — τὴν Θείαν Πρόνοιαν; — δύναιται σήμερον νάπειλήσῃ.

Τὰ γεγονότα ἐντεῦθεν ἐξελισσονται κατὰ τὴν ἐξῆσ χρονολογικὴν σειράν:

10 Ἰουλίου. Ἡ Αὐστροουγγαρία διὰ τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ πρεσβευτοῦ αὐτῆσ ἐπέδωκε πρὸς τὸν κ. Πατσού, ἀντικαθιστάντα προσωπικῶσ τὸν

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΙΚΩΝ. — Ὁ ἐν Παρισίῳ Πρεσβευτὴσ τῆσ Αὐστρίας Baron de Schoen, ἀνεμύνησας εἰς τὸν κ. Βιεντινι Μαρτίν, Ὑπουργόν τῆσ Δικαιοσύνης, ὁ ὁποῖος ἀντικαθίστα τὸν Ὑπουργόν τῶν Ἐξωτερικῶν, παροῦσιν τοῦ κ. Βερτιέλι, τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, τὴν γνωστὴν Δικαιοσύνην, δι' ἧσ καθίστα γνωστὸν ἡ κυβέρνησις τῆσ Βιέννης, οὗτι, ἐάν δέν ἐντοπισθῆ ἡ σύμφωνία Αὐστρίας και Σερβίας, θά ἐπρεκε νά ἀναμῆνῃ τις τὰς πλέον σοβαρᾶσ συνεπειᾶσ.

ταύτης κινητοποιήσεωσ θά ἐγέννα τὴν μεταμέλειαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κόμητοσ Μπέροτλοδ. Μάτην ὁμοω. Ἡ Αὐστροουγγαρία εἶχε εἶρει τὸν κῆθον και δέν ηδύνατο νά διπλοδορομήσῃ. Τὴν τὸλμην της ἐπεβίβησῃ ἡ συγκρατᾶσις τοῦ Κάιζερ.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ συγκεντρώσεσι Ρωσικοῦ στρατοῦ πρὸς τὰ Γερμανικὰ σύνορα ἔσχον ὡσ ἀφορμὴν τὴν ζήτησιν ἐξηγήσεωσ ἐκ μέρουσ τῆσ Γερμανίας, τὴν ἀνταλλαγὴν τηλεγραφημάτων φιλειρηνικῶν εἰς τὴν ἀρχῆν, σφοδρωτάτων ἔπειτα μεταξὺ Κάιζερ και Τσάρου, ἐν τέλει δὲ και τηλεσιγράφου Γερμανικοῦ τόσου πρὸς τὴν Ρωσσίαν, ὅσον και πρὸς τὴν σύμμαχόν της Γαλλίαν. Διὰ τοῦ τηλεσιγράφου ἐζητεῖτο ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν ἡ ἀποστράτευσις ἐντόσ τινωσ ὁρωσ, ἀπὸ τὴν Γαλλίαν δὲ ἡ δήλωσις περὶ οὐδετερότητοσ εἰς ἐνδεχόμενον Γερμανορωσικόν πόλεμον. Τὰ τηλεσιγράφα ἀπερρίφθησαν πανηγυρικῶσ, διαταχθείσασ γενικῆσ κινητοποιήσεωσ ἐν Γαλλίᾳ και Ρωσσίᾳ, τὰσ ὁποίασ ἐπικολούθησε γενικὴ Γερμανικὴ κινητοποίησις. Ὁ πόλεμοσ ἤρχισε μετὰ μίαν ἡμέραν ἀκήρυκτοσ, διὰ νά ἐπισημοποιηθῆ κατόπιν και νά δοθῆσῃ τὴν θρασειάν του κεφαλήν ἐπέσ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην. Ἡ Ἀγγλία ἔλαβε τὸ μέρος τῆσ Γαλλίασ και τῆσ Ρωσσίασ μετὰ τὴν παραβίασιν τῆσ Βελγικῆσ οὐδετερότητοσ ἀπὸ τῶν Γερμανικῶν στρατῶν, κηρύσσασ τὸν πόλεμον κατὰ τῆσ Γερμανίασ. Οἷτω ἐκτόσ τῆσ Ἰταλίασ, ήτις ἠθέλησε νά μείνῃ ἀμέτοχοσ, πᾶσαι αἱ Μεγάλαι Ἀνάμεισ και μερικαὶ ἐκ τῶν μικρῶν ἐδρίσκονται ἤδη εἰς εμπόλεμον κατάστασιν.

Ὁ νέοσ Εὐρωπαϊκὸσ πόλεμοσ, ὅσοις ἔταξεν ἀντιμέτωπον τῆσ Γερμανίασ και τῆσ Αὐστροουγγαρίασ ὀλόκληρον σχεδόν τὴν ἡπειρωτικὴν και τὴν νησιωτικὴν Εὐρώπην, εἶναι ἀκόμη εἰς τὴν

«ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!» — Εἰς τὸ Βερολίνον ἡ φρενίτις τῶν φιλοπολέμων ἐκορυφώθη ὅταν ὁ κραταῖοσ Κάιζερ προσφώνων τρωστίαν διαδήλωσην, τοὺσ εἰσ τὸ περιήρημον ὁρτόν τοῦ Μεγάλου Γουλιέλμου, ὁ ὁποῖοσ μετὰ τοῦ Βιεντινι ἐσφρηλάτησε τὴν Μεγάλην Γερμανίαν: «Ἐφώσμεν τὴν καρδίαν πρὸσ τὸν Θεόν και τοὺσ γρόνθουσ πρὸσ τοὺσ ἔθροισ μας». Τὸ Βερολίνον και ὅλη ἡ Γερμανία δονεῖται ἀπὸ μίαν λαζήν: «Στὸ Παρίσι! Στὸ Παρίσι!»

κ. Πάσιτς νόταν, δι' ἧσ ἐξήτει ἀπὸ τὴν Σερβικὴν κυβέρνησιν νά διενεργῆσ ἀνακρίσεισ διὰ τὴν συνωμοσίαν τοῦ Σερραγιέδου, εἰσ ὡσ νά μετασχοῦν Αὐστριακοὶ ἀνακριταὶ και νά διαλύσῃ ὀρισμένα πατριωτικὰ σωματεία.

12 Ἰουλίου. Ἡ Σερβία ἀπαντᾶσας εἰς τὴν διακρίνωσιν τῆσ Αὐστροουγγαρίασ δηλοῖ, δέχεται μέρος τῶν ἀπειτήσεωσ της, ἀλλ' ἀποκρούει τὴν πρότασιν περὶ συμμετοχῆσ εἰς τὰς ἐν Βελιγραδίῳ διεξαχθῆσομενάσ ἀνακρίσεισ Αὐστριακῶν ἀνακριτῶν, ὡσ μειοῦσαν τὰ κυριαρχικὰ της δικαιώματα. Ἡ ἀπάντησις τῆσ Σερβίασ ἐβεωρήθη ἀνεπαρκῆσ ἐν

Ο ΚΑΥΔΩΝ. — Ἀκάθεκτο, χεμαρρόδεσ, αἱ στρατιαὶ τοῦ Τσάρου κατακλύζουτὰ τὰ Γερμανικὰ ἐδάφη. Τὸ ἱπτικόν των πρώτων διέβη τὰ Ρωσογεμανικὰ σύνορα και ἡ ἐισβολὴ του εἶχε κἀν τι ἀπὸ τὴν δύνην και τοὺσ κλύδωνασ τῶν μεγάλων και ὀρητικῶν ποταμῶν.

Βιέννῃ. Διακοπή τῶν διπλωματικῶν σχέσεωσ μεταξὺ τῶν δύο κρατῶν. 13 Ἰουλίου. Κινητοποίησις τῆσ Αὐστροουγγαρίασ — Γενικὴ κινητοποίησις ἐν Σερβίᾳ. — Μερικὴ κινητοποίησις ἐν Ρωσσίᾳ.

14 Ἰουλίου. Ὁ ὑπουργὸσ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆσ Ρωσσίασ κ. Σαζόνωφ δηλώνει εἰς τὰσ Μεγάλασ Ἀνάμεισ, οὗτι ἡ Ρωσικὴ κυβέρνησις δέν δύναται νά ἀδιαφορήσῃ διὰ τὴν τύχην τῆσ Σερβίασ. — Συγκεντρώσεσι τοῦ Γερμανικοῦ, τοῦ Ἀγγλικῶ και τοῦ Γαλλικοῦ στόλου. — Ὁ σερ Ἐδουαρ Γκρέυ προτείνει τὴν μεσολάθεισιν μεταξὺ Αὐστροουγγαρίασ και Σερβίασ. 15 Ἰουλίου. Ἡ Αὐστροουγγαρία κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ τῆσ Σερβίασ.

16 Ἰουλίου. Μερικὴ ὄσσεικὴ κινητοποίησις πρὸσ τὰ σύνορα τῆσ Αὐστροουγγαρίασ. — Ἡ πρότασις τοῦ Γκρέυ περὶ μεσολάθεισεσ ἀπορρίπτεται. — Ἡ Αὐστροουγγαρία κινητοποιεῖ πρὸσ τὰ Ρωσικὰ σύνορα. — Ἐναρξῆσ τῶν κατὰ τῆσ Σερβίασ ἐξθροπραξιῶν. — Οἱ Σέρβοι ἀνατινίσκουν τὴν γέφυραν μεταξὺ Βελιγραδίου — Σεμλίνου. — Ὁ Κάιζερ καλεῖ τὸν Τσάρου, ὅπωσ ἀπόσχη τῆσ πρὸσ τὰ Αὐστριακὰ σύνορα κινητοποιήσεωσ.

17 Ἰουλίου. Αἱ Κάτω Χῶραι κηρύσσουν οὐδετερότητα. Ὁ Αὐστροουγγικὸσ στρατόσ ἀρχίζει τὸν βομβαρδισμόν τοῦ Βελιγραδίου, ὅπερ ἐγκατελείφθη παρὰ τῶν Σέρβων. Ἡ Σερβικὴ Αὐλή και κυβέρνησις μεταφέρονται εἰς Νύσσαν.

18 Ἰουλίου. Γενικὴ κινητοποίησις ἐν Ρωσσίᾳ. — Ἡ Γερμανία κηρύσσειται ὑπὸ ἀπειλήν πολέμου. — Γενικὴ κινητοποίησις ἐν Αὐστροουγγαρίᾳ. — Κινητοποίησις τοῦ Βελγίου και τῆσ Ὀλλανδίασ. — Γενικὴ κινητοποίησις ἐν Γαλλίᾳ. — Βομβαρδισμοὶ τοῦ Βελιγραδίου. — Οἱ Σέρβοι ἀνετίναξαν μίαν γέφυραν ἐπὶ Αὐστριακοῦ ἐδάφουσ. — Ἡ Βουλγαρία και ἡ Ἰσπανία δηλοῦν, ὅτι θά μείνωσ οὐδετεροί. — Ἡ Ἑλβετία κινητοποιεῖ.

19 Ἰουλίου. Εἰρηνικὴ ἐπέμβασις τοῦ βασιλέωσ τῆσ Ἀγγλίασ και τοῦ Αὐτοκράτοροσ τῆσ Γερμανίασ. — Ἡ Γερμανία κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ τῆσ Ρωσσίασ. — Ἡ Νορβηγία δηλοῖ οὐδετερότητα. — Πρώται ἀνημαζία εἰς τὰ Γαλλογεμανικὰ και τὰ Ρωσογεμανικὰ σύνορα. — Ἡ Τουρκία δηλοῖ οὐδετερότητα. — Οἱ Γερμανοὶ καταλαμβάνουτὸ Λουξεμβούργου. — Κήρυξις τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου ἐν Γαλλίᾳ και Ἀλγερίᾳ.

20 Ἰουλίου. Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐρωτᾶ τὴν Γαλλίαν και τὴν Γερμανίαν, ἂν εἰσ περιπτώσειν πολέμου θά ἐσέβοντο τὴν οὐδετερότητα τοῦ Βελγίου. Ἡ Γαλλία ἀπαντᾶ, οὗτι, θά τὴν σεβασθῆ. Ἡ Γερμανία διατείνεται, οὗτι λόγοι στρατηγικοὶ ἤμπορεῖ νά τὴν ἐξαναγκάσωσ ὅπωσ παραβίασῃ τὴν οὐδετερότητα ταύτην. Ἡ Ἀγγλία δίδει εἰς τὴν Γερμανίαν προθεσμίαν ὀλίγων ὁρωσ, ὅπωσ διακηρύξῃ ὅτι θά σεβασθῆ τὴν Βελγικὴν οὐδετερότητα.

21 Ἰουλίου. Ἡ Ἀγγλία κινητοποιεῖ τὸν στρατόν και τὸν στόλον της. — Ἡ Γερμανία ζητεῖ νά διέλθῃ διὰ Βελγικοῦ ἐδάφουσ. — Τὸ Βέλγιον ἀρνεῖται νά ἐπιτρέψῃ τὴν διέλευσιν

Γερμανικοῦ στρατοῦ ἐκ τοῦ ἐδάφουσ του. — Ἡ Γερμανία κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ τῆσ Γαλλίασ. — Ἡ Γερμανία ἀπαντᾶ ὅχι ἱκανοποιητικῶσ εἰς τὸ Ἀγγλικόν τηλεσιγράφου.

22 Ἰουλίου. Ἡ Ἰταλία δηλοῖ οὐδετερότητα και ταυτοχρόνωσ καλεῖ μερικὰσ κλάσεισ ἐφεδρείασ ὑπὸ τὰ ὅπλα. — Οἱ Γερμανοὶ εἰσελαίνουν εἰς Βέλγιον και βαδίζουσιν κατὰ τῆσ Λιέγης και τοῦ Ναμοῦ. — Ἡ Ἀγγλία κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ τῆσ Γερμανίασ. — Νέαι αὐστριακαὶ ἐπιθέσεισ εἰς τὰ Σερβικὰ σύνορα. — Ἡ Τουρκία κλείει τὰ Δαρδανέλλια ἐπιθεταίωσα τὴν οὐδετερότητα της. — Μερικὴ κινητοποίησις ἐν Ρουμανίᾳ. — Ἡ Ἑλλάς και ἡ Ἑλβετία δηλοῦν οὐδετερότητα. — Ἐνα Γερμανικόν καταδρομικόν βομβαρδίζει τὸν Ρωσικόν λιμένα τοῦ Λιμπάου. Οἱ Γερμανοὶ καταλαμβάνουσ τὴν νησίδα Ἀλανδ εἰς τὴν Βαλτικὴν. — Τὸ Γερμανικόν καταδρομικόν «Μπρεσλάου» βομβαρδίζει τὴν Μπόνναν, ἐνφ τὸ «Γκαϊμπεν» βομβαρδίζει τὴν Φιλίππβιλ ἐν Ἀλγερίᾳ.

23 Ἰουλίου. Τὸ Βέλγιον καλεῖ τὴν Γαλλίαν εἰς συνεργασίαν. — Τὸ «Γκαϊμπεν» και τὸ «Μπρεσλάου» καταφεύγουσ εἰς Μεσσηνίην τῆσ Ἰταλίασ. — Ἡ Αὐστροουγγαρία κηρύττει τὸν πόλεμον κατὰ τῆσ Ρωσσίασ και ἀνακαλεῖ τὸν ἐν Πετροῦπόλει πρεσβευτὴν της. — Δύο Αὐστριακὰ σπυτάγματα ἀπεκρούσθησαν παρὰ τῶν Σέρβων εἰς Σεμένδριαν. — Ἡ προέλασις τῶν Γερμανῶν εἰς Βέλγιον εὐρίσκει δυσκολίασ, λόγω τῆσ ἀντιστάσεωσ τῶν Βελγίων και τῆσ καταστροφῆσ τῶν γεφυρῶν ἐπὶ τοῦ Μόσα.

24-25-26 Ἰουλίου. Οἱ Γάλλοι καταλαμβάνουσ τὸ Ἀλκίερχ και τὴν Μιλούζην ἐν Ἀλοατίᾳ. — Ἐναὶ μάχα πρὸ τῆσ Λιέγης.

27-28 Ἰουλίου. Οἱ Γερμανοὶ ἀνέκτησαν τὴν Μιλούζην. Κατέλαβαν τὴν πόλιν τῆσ Λιέγης, δίχωσ νά ἐκπορθῆσων τὰ φρούρια της.

29 Ἰουλίου. Τὰ φρούρια τῆσ Λιέγης ἀνθίστανται. — Οἱ Γερμανοὶ προσελαίνουν πρὸσ τὸ Ναμοῦ και πρὸσ τὰσ Βρυξέλλιασ.

30-31 Ἰουλίου. Ἡ Γερμανικὴ προέλασις εἰς Βέλγιον ἀνακόπτεται. Ἐπιτυχῆσ ἀντεπίθεσις τῶν Γάλλων ἐν Ἀλοατίᾳ.

ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Ἰσπανίε ἐδώ, γυρνάει ἐκεῖ, ποῦ πάει κι' αὐτόσ δέν ἔξερε. Ἀκούει δύο λόγια μωστακὰ ποῦ τοῦ φρεσῆ τ' ἀγέρι. Ἡ ἀγάπη, ποῦ παρᾶτῃσ, τοῖε φρονάζει πίσω: — Ὡ γύρω πίσω. Δίχωσ σὲ δέν ἠμποροῦ νά ζήσω! Μὰ ἐκεῖνοσ πάντα πάει εμπρὸσ ζωῆσ νά σταματήσῃ. Καθήμεν δὲ θά μεταίδησ ὅχι ἔχεισ ἀγαπήσο. (μετ. Π. Γ.) ΕΡΡΙΚΟσ ΧΑΪΝΕ

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ. — Μάλεσ ἤρχισαν τὰ Αὐστροσερβικὰ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις και ἡ Ρουμανικὴ εἰδοποίησαν τὰσ κυβερνήσεισ Σόφιασ και Κωνσταντινουπόλεωσ, οὗτι, ἐνωσούν νά μείνῃ σεβαστὸν τὸ ἐκ τῆσ συνθήκησ Βουκουρεστίου δημοσηγηθέν καθεστὸσ ἐν τῇ Βαλκανικῇ, και ὅτι εἰσ μετὰ τῶν ἄλλων, οἱ ἐν Ἀθήναισ Ἀντιπρόσωποι Βουλγαρίασ και Τουρκίασ Πασοῦφωφ και Γαλιὰ Βέησ ἐπεσκέψθησαν τὸν κ. Στρέϊτ και ἐδήλωσαν ἐξ ὀνόματοσ τῶν κυβερνήσεωσ των ὅτι ἀμφοτέρωι αἱ γλώραι των θά τηρήσωσιν... ἀψόγον σταῖαν.

* Ὁ Θεὸσ μόνον ἐστὶν ἡ Ζωὴ πάντα τὰ ἄλλα θάνατοσ. * Ὁ Θεὸσ ἐν τῇ πελοριά νυκτὶ εἶνε ὁ ἀνατείλων ἥλιοσ. Οὐγγὼ

ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ-ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Η μόδα στην έξοχή.— Νά πάμε στην έξοχή, αλλά τί να φορέσωμεν; Ίδού τί απασχολεί τας κυρίας και τας δεσποινίδας.

Η έξοχή θέλει και αυτή το κοστούμι της και η μόδα που κυριαρχεί εις τας πελοποννησιασ κοσμοπόλεις δεν κοιμάται να τρέξη στί: άκρογαλιές, να σκαρφιάζω στα βουνά, να κλωά στα ποτάμια. Το κράτος της άπειρα τον, όπως ή Γη και ή επιβολή της τυραννική.

Μία κομψή, μία κυρία καθώς πρέπει, δεν θα παύσει την χάριν της, τα μόδα κοστούμια της, επειδή εγκαταλείπει δύο μήνας την πόλιν. Η τουαλέτα αποτελεί διά την γυναίκα μέσον γοητείας και καμμία δεν άποφασίζει χάριν της έξοχης να χάση ένα μέρος των βελγητων της.

Ένωσιται ότι, οι μεγάλοι έμποροβόραιοι, οι μεγάλοι έμποροι νεοτερισμών κάνουν το πάλιν, όπως καταστήσουν το δόγμα τούτο σεβαστόν. Έτσι μία κυρία εις το διάστημα των «θερινών διακοπών», αϊ όποιου θα περάσουν εις έκδρομάς, ψάρευμα, λουτρά, σιδηροδρομικά και άεροπορικά ταξείδια είναι άπορροημένη να μεταμορφώνεται όσον άφορά το ένδυμα, εις κάθε σταθμόν που κάμνει. Καπέλλα, βόμπες, βεσόν, ύπερβλες, φούστες, παπουτσιά, γάντια, όλα πρέπει ν' αλλάσσουν αναίότως του περιβάλλοντος.

Αλλά μία ζωή άπλη άνετος ύπαυθρία, πλημμυρισμένη από λόδιον και όξυγόνο, πρέπει να πθηκίση, νάσπυρκεται και να ανίγεται μέσα εις τα στενά βούρα της μόδας; Πώς ήμπορεί μία κυρία να κλυθθή στην άμμουδιά, στη φτέρη των βουνών, να τρέξη στί μοροπατία του δάσους, σφριμένη στους περιλόλους μηχανισμούς, που όνομάζονται κοστούμια της μόδας;

Ίδού διατί, τουλάχιστον διά τους μήνας της έξοχης, όργανοται μία επανάστασις κατά της Μόδας. Αλλ' ός δόξμε πως οκέπτονται αϊ καταλύτριοι της Μόδας διά την έξοχήν, ή μάλλον πως τύνονται.

Η διαμονή εις τας λουτροπόλεις έπιζητεί και έλαφρόν, άνετον κ' εύρύχωρον διά τήν γυναικείον σώμα. Πολλά από τας κομμοτέρας Παρισιάς, έξέκεινων που έπιβάλλον τους σφυρούς, περουν τήν καλοκαίρι τον με κουστούμι ναύτων. Πόδια γυμνά, πανταλόν άνδρικό πλατύ, μπλοζία ναύτου ανοιχτή δίχως φανέλλα, σκούφος μαλακός, όπως των Φραντζέζων ναυτών.

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ.—Τήν παραμονήν άκριβώς της κηρύξεως του πολέμου ό Σέρ Έδουαρδ Γκρόβ (ό όρθιος άριστερά με τας χείρας διασπείρον) εκάλεσεν εις τήν Ίαουργίον των Έξωτερικών εις συνδιάσκεψιν τους εν Λονδίνο άντιπροσώπους των Δυνάμεων, μεθ' όν επί μακρόν συνεσκέφθη προς έξεύρεσιν τρόπου άποσβεσσεως της όδελφίας συρράξεως.

Αυτό για τας μεσημέρια στην άμμουδιά, για τόν περιπατον με την βάρκαν, για τήν ψάρεμα, άκόμη και διά τας μικρούς επισκέψεις στίς διπλανές φίλεις, όποτε γίνεται μία έλαφρά τροποποίησης. Η χαριτωμένη μίς φορεεί έλαφρά σανδάλια. Αλλά κυρία από τας «έλεγκάντ» φοροούν καθ' όλους τους μήνας του θέρος εις τας λουτροπόλεις περουνάρ λουτρού. Η μακριά πλατιά όμπλα με τήν ανοικτό στήθος και με τήν φαρδιά μανίκια θεωρείται ως κοστούμι ιδέωδους άνέσεως κ' έλευθερίας κινήσεων. Όσο για τήν βουνόν, αϊ περισσότερα φοροούν κοστούμια κινήσθη, ψηλά ύποδήματα, φοουτές κοντές έως τήν γόνν, και βεσόν αναλόγως του καιρού. Υπάρχουν τώρα και επαναστατικές των άκρων. Πηγαίνουν εις μίαν έξοχήν; Φροουτίζον να προηθηθώνται από τας κοστούμια που φοροούν αϊ γυναίκες του τόπου. Διάτι αυτά έναιτίως σχεδόν προτιμούν ό,τι συμβιβάζεται προς τήν κλίμα του τόπου. Αλλά γενικώς ή συνταγή των ώραιων άνταγιστών εναντίον της Μόδας είναι άπλη:

Είλαθε στην έξοχή; Φορείτε ό,τι ούς έξεχεται βολικώτερα.

Φαντασθήτε, έλεγε μία χορευτρια των Παρισίων, άστρον του κομμοτερού κόμμον, ότι ένα βράδι έβγήκα με τήν πλατύ και μαλακό καπέλλο του φίλου μου, και άλλους έπιγυ από τή βίλλα μου στο μπάνιο τυλιγμένη σ' ένα σετίνιο.

Αλλά καθώς έσημειώσαμεν άρχίζοντες, όλ' αυτά άποτελούν επαναστασιαν και όχι καθεστώς με κανόνες, τους όποιους ήμπορεί άφοβα ν' άκολουθήση ή κυρία που άρτνει διά τους καλοκαιρινούς μήνας την πόλιν. Έπειτα αϊ τριχαριτωμένα «έλεγκάντ» των Παρισίων βουλεβάρτων έχουν την χορηγία σεδόν έννοιτικον. Και άσυνειδήτως σχεδόν μ' ένα μαλακόν γυναικείον καπέλλο, με όποιαδήποτε φοουστα σού έμφανίζονται θαύματα χάριτος και γοητείας.

Είναι έκανα, κάμνουσαι μίαν επανάστασιαν κατά της Μόδας, να λανούρον νέαν τουαίτην.

Τα καπέλλα μας.— Πάνε και τή κανοίτι, πάνε και τή ζαπονναί, λέγει ή Κα Σουτρία Λαμέρα, όδός Περιοκλέους 29. Έδωκαν την θέσιν των εις τήν κλώδ. Κλώδ μικρά με τριαντάφυλλα και βερνιούρα γύρω-γύρω και εις τήν πλάι ένα φούζον μεγάλον από βελούδ.

Όμοί ή βρασιμένα τροφά.— Ένα ίατρικόν περιοδικόν της Άγγλιας εκφράζει άμφιβολίας ως προς τήν όφελίμον της μεθόδου, κατά την όποιαν παρασκευάζοντες τας τροφάς. Γενικώς οι φραδιαιτάι, δηλαδή οι φρονοβιτες ότι πρέπει να τρώγωμεν όμως τας τροφάς δεν φαινονται να έχουν και πολύ άδικον. Είναι άναμφίβολον ότι, εις μερικάς τροφάς εφείσκονται στοιχία θεοτικα, τα όποια ή θερμότης καταστρέφει. Διά της άπομονώσεως των στοιχείων αυτών, της «βιταμίνης», και διά της χημικής της ανάλυσεως, εφθασαν εις τήν συμπεράσμα ότι, ή έξαφάνισις της από τας τροφάς συμπίπτει με την εμφάνισιν μερικόν άσθενειών της θέρσεως, ως λόγον χάριν του βαχτισμοού. Είς έπιμνηστον πρέπει να σημειωθή ότι, τήν βράσιμον και τήν ψήσιμον δεν κάμνει εύπεπιότερας τας τροφάς.

Κανταίφι με κρέμα.— Μία όκά κανταίφι, μισή όκά βούτυρο, μιά-μισή όκά ζάχαρι, μία όκά γάλα, 50 δράμια σιμιγδάλι, 6 κροκούς άνγών, μία φλούδα πορτοκαλλιού φέσκα τριμμένη στον τρίφτη.

Βάζετε σέ μιά κατσαρόλα 150 δράμια ζάχαρι λεπτοκομμένη, τους κροκούς των 6 άνγών και τή σιμιγδάλι και τ' άνακατείνετε καλά. Αμα γίνον ένα μίγμα, ριχτετε τή γάλα και τή βράζετε σέ μέτρια φωτιά, ως ότου να δειξη τή μίγμα, τή όποιαν άρτνετε να κοουώση. Κατόπιν, άφ' όύ άλείφεται ένα ταγι με βούτυρο, βάζετε τή κανταίφι κατά λουρίδας. Παίρνετε μιά ή δύο κουταλιές κρέμα και λίγο βούτυρο και τή τυλίγετε με τή κανταίφι, ως ότου να γεμισθ τή ταγι τή όποιαν στέλνετε στο φούδρον. Έχετε βρασιμένη την ύπόλοιπον μία όκά και 50 δράμια ζάχαρι σέ μιά όκά νερό και με τή σιρόπι περιγίνετε τή κανταίφι, εν φ' είνε άκόμη ζεστό. Το σκεπάζετε και τή άρτνετε ν' άποροφήση τή σιρόπι επί μισή ώρα. Κατόπιν τή σερβίριετε.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΛΛΟ ΜΕΤΟΠΟΝ.—Οι Ρώσοι, πριν συμπληρώσουν την κινητοποίησιν των, ένηγγισαν άπειρους κατοπητάς με άεροπλάνα εις τήν Αδριακόν έδαφος. Αϊ προφυλακίαι των Αδριακόν όμιος, άρμυνοι πάντοτε, κατέφθασαν κατά τινά εμφάνισιν να καταστρέψουν τήν Ρωσοκόν άεροπλάνα, φουευσάντες και τους δύο επιβάτας του.

Ετος συνεκληρώθη από τής ημέρας, καθ' ήν πολύκλιναστος Ένός και έπιστήμων έμβροτής, ό Στάυρος Άσθημας, Στατ. Ιατρός, έπεσε θύμα του καθήκοντος και του Άλτρουισμού του εν Στραμνίτη. Σάν σέ μνημόσνον ή «Εικονογραφημένη», μαζεύει γύρω της τους φίλους της με τους κατωτέρω στίχους:

ΣΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΑΣΗΜΑΚΗΝ

Ετής ρεματιές της Στρώμνιτας τραγοούδια άντηχοούν, που φάλλον Έλληνοπούλα τή νιάτα ενός νεκρού, Έλληνοπούλες όμορφες τή κάδρο τον κεντούνε και βάζουν διαμαντόπετες τή δάκρυα τους άλλοδ.

— Όρη νεκρέ, άξέχατος έπέρασεν ό χρόνος, που σέ σκεπάζει άνάλαφα αίμοβαμμένη γή' όρουίζοντε τή δάκρυά μας, που γέννησεν ό πόνος όσα λουλούδια άμάρατα εφύτρωσαν εκεί.

— Έροφάνθη έλικετέ, μεγάλης έπιστήμης, σέ κλαίτε μάννας, που έσοσε μονάκριθα παιδιά ήταν γραφτό εις τόν βρομό τόν ιερό έκείνης θύμα τον πολέμιο να πέσρη ξαρκικά.

— Όρη νεκρέ, στον τάφο σου έξεχεται μαροφούρα και με στεφάνι δάγνινο σέ στέφει ή Πατρίς, με τών Ηρώων τες ψυχές και ή δική σου τώρα στο Έθνικό τή Πάθεο διαβαίνει παρευθής.

— Αν δέν σ' έδέχθη ή κοινή στίς κόλπους της μητέρα, αν τ' Απολλώνιο σώμα σου σκλαβώνει σκλάβια γή, καρτέρες πάλι θ' άναστή τή Έθνος, θάσθη μέρα να άλωσθη στο μνημά σου σημάια γαλανή...

Στής ρεματιές της Στρώμνιτας τραγοούδια άντηχοούν, που φάλλον Έλληνοπούλα τή νιάτα ενός νεκρού, Έλληνοπούλες όμορφες τή κάδρο τον κεντούνε και βάζουν διαμαντόπετες τή δάκρυα τους άλλοδ...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΙΑΤΡΙΑΞ

ΑΡΕΤΗ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ)

Το νησί έπυρπολείτο από τας τελευταίας άκτινας του θνήσκοντος ήλιου.

Μία μικρή βάρκα με πανί εσχίσε τή έλαφρώς όντιδομένα κίματα. Μέσα εκάθητον δύο έφηβοι. Ό ένας ήτο μελαχροίνος και είχε μαύρα μαλλιά, ό άλλος ξανθός, με μαλλιά όλόχρυσα και μάτια γαλανά. Είς τή χέρια του έκρατούσε μίαν κιθάρα. Η βαρκούλα έπληθυσσε την Ξηράν εις ένα μικρόν κολπίσκον και οι δύο νέοι άπεβιβάσθησαν. Ό ξανθός έστράφη προς στή γυμνή κ' έστή ήσε τή μάτια του προς την άνατολήν.

— Ποιά είναι ή νέα εκεί στο βράγο; Ηρώησε τον σύντροφον του. Ποτέ μου δεν είδα ώραιότεραν.

Και ό άλλος έμεινε έκθαμβος και οι δύο μαζί εκύταξαν βουβοί την ώραιοτάτην κόρην, ή όποια, μη άντιληφθείσα την παρουσίαν των δύο νέων, άνεκαπέτο εις τή ήλιοφωτισμένον εκείνο ψηλωμα.

Αλλά τή φως της δύσεως εφώτισε και τους δύο νέους κερριπτε μεταλλικάς άνταγισίας επάνω στα χυρούς μαλλιά του ενός, ό όποιος, γυμνός προς την άκτιν με την κιθάρα και τήν εσθίασθη προς την άκτιν με τήν βλέμματά των διεσταυρωθήσαν.

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΙ.— Πρώ της Λιέγης. Βέλγοι ίππεις έξορμούν και δι' έπέλασεως τρέπουσιν εις φυγήν ταύμαχίαν Γερμανικού Ισκιού.

Τότε αυτός, γοητευμένος, νυκήμενος, έδραμε προς τόν βράγον... και ένώ έμελλε να πλησιάση την ιδανικήν αυτήν εικόνα έξαφνα έκείνη έκαμή κίνημα περιφρονήσεως με τή χέρι, κερριπθη εις την άφρξισσαν θάλασσαν. Ό ήλιος εφώτισε διά τελευταίαν φοράν τους φρεδιακούς όμιους και τή χιονόλευκα χέρια, έπειτα ή κόρη ήφανίσθη υπό τή νερά.

Απογοητευμένον τή ξανθή παλληγκάρι άφήκε να τού πέση από τή χέρι ή κιθάρα εις τή γαλανά βάθη.

— Αφροδίτη! Ανέκραξε μετά μίαν στιγμήν, ώσαν να έξυπνούσεν από βαθόν ύπνον. Ήτον ή Αφροδίτη.

— Όχι, δέν ήτον ή Αφροδίτη, εψηθύρισεν ό άλλος επιθέτων ήρώμα τή χέρι του επάνω στον όμιόν του, αλλά ή Αρετή, ή κόρη, όπως λένε, του Ποσειδώνος. Θα είναι δεκαπέντε χρόνια που ένας ιερέυς εύχρησ τή μικρούλα. Ήτο νύκτα και έπρόκειτο να θυσιάση εις τόν θεόν της θαλάσσης, τόν Ποσειδώνον, του όποιου διακρίνεται ό ναός εκεί. Καθώς έβγήκε γυρίζων στο σπίτι ήκουσε μίαν παιδικήν φωνήν, ώσαν να ήρθε μέσα από τή κρύμα. Έσταμάτησε και, παρατηρών στα σκοτεινά, άνεκάληψε μίαν μικράν έως 12 έτών. Εκπλαγείς την εσήκωσε και την στήμην αυτήν ή Σελήνη έβγήκεν από τή σύννεφα και ό Ποσειδών έξεφρανόθη μέσα εις τήν θάλασσαν. Πολλοί εγένετες και υιοί βασιλέων την είχαν ζητήσει εις γάμον, αλλά ματαιώς. Αϊ ίκεσία των έρωτευμένων την άφριαν άπαθή καθώς και την Αρτεμιν...

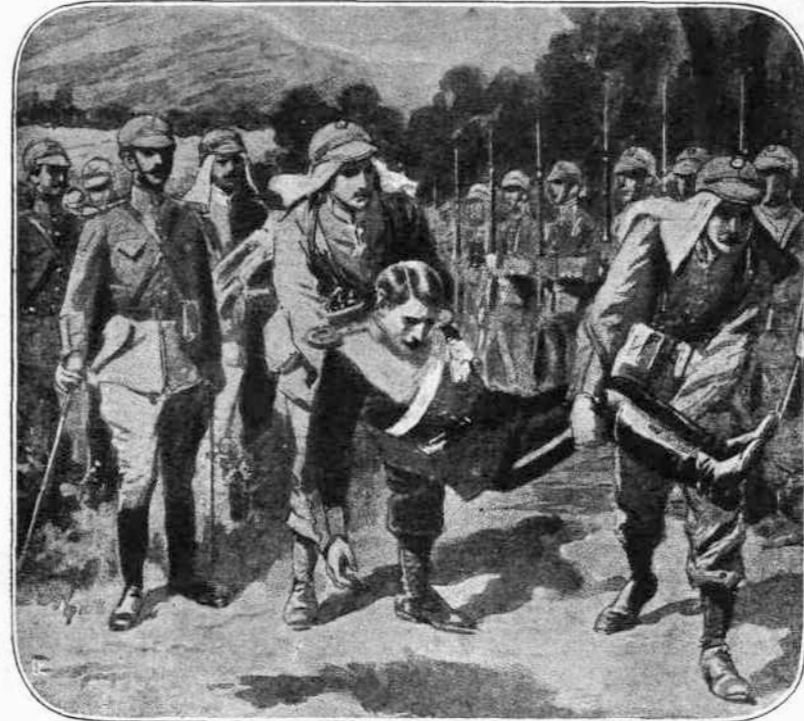
Ήτον ή έσπερα της έπομένης ημέρας. Η νεαρά κόρη του βασιλέως, ή χαριτόκοτος Ίσμηνη, και ή θετή αδελφή της, ή Αρετή είχαν καθίσει εις τή σκαμνια των θεραπειών και ύφριαν άδιακόπως. Η συνδιάλεξις ήτο πολύ ζωηρά. Προς στιγμήν μία άκτις του ήλιου, όστις έκλιπε προς την δύσιν του εκάθησεν επάνω στον άργαλειό της Αρετής. Η νέα έσηκωσε τή κεφάλι και είπε:

— Αρκεί πλέον ένύκτωσεν. Ας σπεύσω να φθάσω σ' άκρογαλιά προτού βασιλέψη ό ήλιος. Χαίρε αδελφή.

Αλλ' ή Ίσμηνη την εκράτησεν από μίαν άκτιν της εσθήτος.

— Όχι άκόμη, — τής ειπε — περιμένε όλίγον. Κιτάξε τόν Εύρόνομον με τόν άνδρεϊόν του φίλον Γλαύκον, τόν Μιλήσιον. Ό Εύρόνομος μου διηγήθη περί αυτού ότι είναι ποιητής, εκλεκτός των θεών. Κιτάξε τον, φέρε εις χείρας τή λύραν, και θα τραγουδήση τους ήρωας κατά την διάρκειαν του συμποσίου. Δεν θα ήμπορούσε να μείνης άπόγε; Να καθίσωμε εκεί όπισω από τις κολώνες και θα τ' άκούσωμε όλα, ώσαν να είμεθα μέσα εις τήν αίθουσαν. Παρατήρησε τόν νεαρόν ξένον. Είδες ποτέ σου άνθρωπον ώραιότερον; Τόσο ισχυρόν, με τέτοιο άνάστημα, σαν θεός του Ολύμπου. Ίδού! Μας διέκρινεν. Έκάρφωσε τή μάτια του επάνω μας, και κιντάζει έσένα.

— Ω! έσένα! Απήγγισεν ή Αρετή μειδωσα. Διάτι και προχθές άκόμη παρέλειπα την καθημερινήν θυσίαν. Αδριο θα μου επαναλάβης ό,τι τραγουδήσει.

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ.—Οι Γάλλοι εις τους νεκρούς Γερμανούς που εφείσκον εις τή πεδία των μαχών άπονεύουν τας οικείας τιμάς.

Περιεπύχθη την αδελφήν, ἔπληρεν ἕναν ἀμφορέα γεμάτον ἀπὸ κόκκινο κρασί, ἐβήκεν ἀπὸ τὸ σπίτι, κέπληνήθη ἀνάμεσ' ἀπὸ ἕνα παραλιακὸν ἐλαιῶνα. Τὸ μέρος ἦτο βραχώδες, ἀλλ' ἡ Ἀρετὴ τὸ διέτρεξε ταχέως κέφθασε τέλος ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀπέραντον βασιλεῖον τοῦ πατρὸς της.

Ἐπλυνε τὰ πόδια της εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἠτοιμάσθη διὰ τὴν προσευχὴν: — Προστάτευσέ με καὶ εἰς τὸ μέλλον, πάτερ μου, ἀνέκραξε. Προστάτευσέ καὶ τὸ νησί τοῦτο, ποῦ φιλόξενα μεδέχθη.

Ἐπειτα, χύσασα οἶνον εἰς τὸ νερόν εἰς σημεῖον θυσίας, ἐστάθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀνάμειξίν του μετὰ τὰ κύματα.

— Ἀκόμη καὶ σήμερον ὁ Ποσειδῶν μᾶς εἶν' εὐνοϊκός· ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἀρετὴ. Ἐπειτα παρετήρησεν ἐν ἐκστάσει τὴν ἀργυρᾶν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἀποβαλοῦσα μετὰ μίαν ταχεῖαν κίνησιν τὸ ἐνδυμῆα της, χρώματος κρόκου, ἐρρίφθη εἰς τὸ νερόν μετὰ κραυγὴν χαρᾶς καὶ μετὰ τὰ χέρια προτεταμένα. Ἐκολυμβήσθη μετὰ τὴν ἐλαφρότητα μικροῦ ψαριοῦ. Κάποτε ἐβυθίζετο, ἔμενε πολλὴν ὥραν ὑπὸ τὸ νερόν, παίζουσα μετὰ τὴν θάλασσαν καὶ ἀφινομένη ἐμπιστευτικῶς εἰς αὐτήν. Τέλος ἐπλησίασεν ἕνα σκοπέλον μεμονωμένον. Ἐκεῖ ἐκάθισε καὶ ἐθαύμαζε σιωπηλὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ τοπίου, ἐκεῖ παρετήρηε ἐταστικῶς τὸν Φοῖβον, σύροντα τὸ ἄρμα του πρὸς τὴν ἀβυσσώδη θάλασσαν τῆς δύσεως.

Ἡ Ἀρετὴ ἐκύτταζε μεθυσμένα τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ θέαμα. Ἐξαφνα ὁμοῦ ἐνεθυμήθη τὸν ξένον ποῦ εἶχεν ἰδεῖ τὴν προτεραίαν, τοῦ ὁποῖου τὰ μαλλιά εἶχαν τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ καὶ ὅστις ἐκείνην τὴν στιγμὴν εὐρίσκειτο εἰς τὸ σπίτι του, παρὰ τὴν ἐστίαν τραγουδῶν τὰ δοξασμένα κατορθώματα τῶν προγόνων... Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Ἀρετὴ δὲν ἐπρόσμενε, ὅπως ἐσυνήθιζε, τὴν ἀνατολὴν τῶν ἀστρῶν, ἀλλὰ μόλις ἔδυσεν ὁ ἥλιος διηυθύνθη γοργὰ πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἦκουσε φωνὰς καὶ νεανικὰ γέλοια ἀπὸ τὸ παλάτι. Ὅλοι οἱ βασιλοπαιδῆδες ἦσαν συνηθροισμένοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ βασιλέως, δίδοντες γεῦμα εἰς τιμὴν τοῦ ξένου. Διότι ὁ φίλος τοῦ Εὐδυνόμου κατήγετο ἀπὸ γένος μέγα. Ἐθαυμάζετο πολὺ διὰ τὴν τέχνην του εἰς τὸ τραγοῦδι, καὶ ἦτο περιφρόνησις διὰ τὴν ἀνδρείαν του τὴν πολεμικὴν.

Ἡ Ἀρετὴ εἰσηλθεν ἡσυχα εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν γυναικῶν κενάθισε σιμά εἰς τὴν ἀδελφὴν της, ἡ ὁποία τὴν ὑπεδέχθη φαιδρά... — ὦ! Νὰ ἦσουν ἐδῶ! Τῆς εἶπεν ἡ Ἰσμήνη. Ὁ Γλαῦκος ἐτραγουδῆσε τὰ ἄλλα τοῦ Ἡρακλέους! Κύτταξέ τον ἐκεῖ: Κάθεται δίπλα στὸν πατέρα μας. Τὸ φῶς τῶν δάδων πέφτει ἐπάνω στὰ χρυσαῖα του μαλλιά!... Ἄκου, τώρα ὁμιλεῖ, ἀλλά, μὰ τὸν Κάστορα, θὰ ἤθελα νὰ τραγουδήσῃ μᾶλλον.

Ἡ Ἀρετὴ ἐκλίνε πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Σελήνη ἐλευθερώθη ἀπὸ τὰ σύννεφα, ποῦ τὴν εἶχαν σκεπασμένην. Αἱ φωναὶ τῶν συμποτῶν ἔπαυσαν ὡς διὰ μαγείας καὶ ὅλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν Σελήνην, γοητευμένα ἀπὸ τὴν λαμπρὰν γυναικείαν μορφήν, ἡ ὁποία ἀπῆστραπτεν ὡσάν θεὰ μετὰ ὅλην τὴν ὀλόφωτην ὀμορφίαν της, ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ παραβάλλῃ κανεὶς μετὰ τὴν καλλονὴν τῆς νέας Ἀρτέμιδος.

Κ' ἔξαφνα, ἐμπνευσθεὶς ὁ νεαρὸς αἰοδός, σηκώνεται, πέρνει τὴν κιθάραν καὶ ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ. Ἡ φωνὴ του ἀντηχεῖ ἰσχυρὰ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν εὐρείαν στοᾶν. Ἐγκωμιάζει τὴν θεῖαν ἀδελφὴν τοῦ Φοῖβου, τὴν ὁποία κανεὶς ποτὲ θνητὸς θὰ ἐγγίση ἢ θαυασθῇ, διότι αὐτὴ ἐξήγησε καὶ ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν πατέρα της τὴν ἀειπαρθενίαν. Ὁ τόγος τῆς κιθάρας ἐγένετο ὀλοένα γλυκύτερος καὶ τὰ χεῖλη τοῦ νέου ἔτρεμαν, διότι τώρα ἐτραγουδοῦσε περὶ τοῦ Ἐνδυμῶνος, ὅστις, μολοντὶ ἄθλιος θνητός, κατώρθωσε νὰ θέλῃ τὴν ὑπερήφανον θεῖαν καὶ νὰ τὴν κατακίησῃ.

Ἡ Ἀρετὴ ἐξύπνησε καὶ σηκωθείσα ὀρθὴ εἶδε τὴν γιγαντιαίαν σιλουέτταν τοῦ πατέρα της. Τῆς ἔκαμε νεῦμα μετὰ τὸ χέρι, ἐνῶ τὰ χεῖλη τῆς ἐμειδίουσαν καὶ κατόπιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ἡ Ἀρετὴ εἶχε τὴν ὄψιν κλαμένην καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλε δυνατὰ. Δημονήσασα τὴν συμβουλήν τοῦ πατρὸς της Ποσειδῶνος, δὲν ἐγύρισεν εἰς τὸ παλάτι, ἀλλ' ἔμεινε εἰς τὸν σκοπέλον παρατηροῦσα μελαγχολικὰ τὸ ἀτέρμον πέρασος. Τὸ ἀγαποῦσε πάντοτε, εἴτε λάμπον ὑπὸ τὸν ἥλιον, εἴτε ἤρεμον ὑπὸ τὴν μελιχρᾶν ἀνταύγειαν τῆς Σελήνης.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ὅτι ἀπροόπτως ἰσχυρὸν φύσημα τοῦ ἀέμου τρικυμίζει τὴν θάλασσαν, τὰ κύματα ὀρθώνονται ὑψηλὰ, καὶ θραύονται ἐπάνω εἰς τοὺς μαύρους σκοπέλους. Ἡ Ἀρετὴ ἀναπηδᾷ ἔντρομος αἰσθανομένη ὅτι, ὁ Ποσειδῶν εἶνε ὠργισμένος ἐναντίον της. Μετανοημένη τώρα θέλει νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της κολυμβῶσα. Καὶ μέσα εἰς τὸν μυκηθμὸν τῶν κυμάτων τῆς φαίνεται ὅτι ἀκούει προφερόμενον τὸ ὄνομά της. Ταραγμένη ἀνέρχεται τὴν κορυφὴν τοῦ ἀποκρήνιμου σκοπέλου καὶ καρφένον τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος, ὁποῦ ἐπινοήσῃ ἢ φωνή. Καὶ πράγματι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κύματα διακρίνει κάποιον παλαιόντα πάλιν ἀπελπισμένον. Ἦτον ὁ Γλαῦκος!..

— Ἀρετὴ, εἶπεν ἱκετευτικῶς ἐκεῖνος, περιμένε με. Ἡ Ἀρετὴ λησμονήσασα καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τὴν ἐπιταγήν τοῦ Ποσειδῶνος ἔμεινε ἀκίνητη, μετὰ τὰ μάτια παρακολουθοῦντα ἀγωνιωδῶς κάθε κίνησιν τοῦ νέου.

Ἡ τρικυμία ἐμείνετο ὀλοῦν τρομερωτέρα. Μεγάλῃ ἦτον ἡ δύναμις τοῦ παρατόλμου, ἀλλὰ πολὺ μεγαλυτέρα ἀκόμη ἡ ὀργὴ τοῦ Ποσειδῶνος, μαστιγώνοντος τοὺς ἴππους του. Μάτην ἡ Ἀρετὴ παρεκάλε τὸν πατέρα της. Καὶ ὁ ἐπιμόνος ἐραστής ἤ ἀπνίγειτο ἂν ἡ Ἀφροδίτῃ, ἡ θεῖα, δὲν ἤσθάνετο οἰκτον. Καὶ ἰδοῦ ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γλαῦκος καλεῖ τὴν Ἀρετὴν διὰ τρίτην φορὰν, ἡ νέα ὀργὴ πρὸν αὐτόν, τὸν περιπτύσσεται, τὸν σφίγγει ἀτελείωτα μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας της. Οὔτε ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς της δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ποσάσῃ τὸν Γλαῦκον ἀπὸ τοῦ βραχίονός της. Ἐπειτα κολυμβῶσα μετὰ διπλάσιαν δύναμιν καὶ παλαιούσα κατὰ τῶν στοιχείων, τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ τὸν ἔωσεν.

ΚΥΡΙΟΙ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ. — Μετὰ τὸ μοστιλιόρισμα τοῦ «Γκαϊμπεν» καὶ τοῦ «Μαρσελάου» εἰς τὰ Δαρδανέλλια, ὁ Γαλλικὸς καὶ ὁ Ἀγγλικὸς στόλος, ὑποστηρίζοντες τὰς θαλασσίας μεταφοράς, διετάχθησαν νὰ ἀποκλείσουν τὸν κόλπον τοῦ Ἀδρια καὶ νὰ ἐνεργήσουν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, γινόμενοι κύριοι τῆς Μεσογείου.

Εἶχαν περάσει ὀκτὼ ἡμέραι. Ἐβράδευε καὶ ἡ Ἀρετὴ ἐπορεύετο κατὰ τὴν συνήθειάν της πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἄλλ' ὄχι καθὼς πάντα μετὰ βῆμα ἐλεύθερον καὶ ἤρεμον. Ἐφθάσεν εἰς τὴν θάλασσαν τρέχουσα κέρριφθη ἐπάνω στὴν λευκὴν ἄμμον. «Ἦτον αὐτός», ἐπιθύρῃσεν «δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸν διαφύγω. Δὲν φοβεῖται νὰ με ἀντιμετωπίξῃ ἐλεύθερα καὶ γι' αὐτὸ μετὰ καταδιώκει παντοῦ πάντοτε. Δὲν εἶμαι πλέον μόνη». Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ἔπειτα ἐσηκώθη ὀρθὴ κέκραυγασε ταραγμένη: — Πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὸ τὸ βάσανό μου καὶ πολὺ γρηγορὰ μάλιστα.

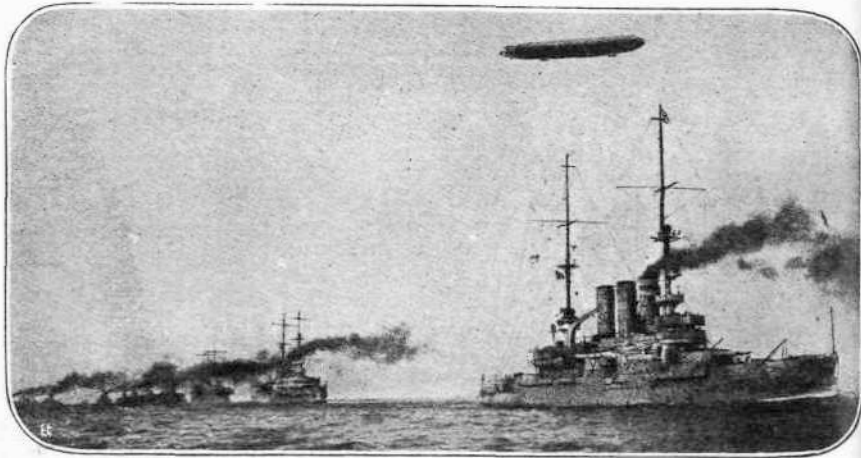
Ἐπειτα ἀπὸ τὸν ἀμφορέα ποῦ εἶχε μαζὶ της ἔρριψε οἶνον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦνωσε τὰ χέρια εἰς στάσιν θερμῆς προσευχῆς.

— Ἐπάκουσέ μου Ποσειδῶν! Σὺ ποῦ μοῦ ἐφανερῶθης στὸν ὕπνον μου, ποῦ με ὀνόμασες κόρην σου καὶ μοῦ ἀπηγόρευες ν' ἀνταλλάξω τὸν ἐρωτὰ μου μετὰ τοὺς θνητούς, καὶ νὰ δοθῇ μόνον εἰς ἕνα θεόν, ἐπάκουσε! Εἶδα ἕνα νέον, ὄχι θεόν, ἀλλ' ἕνα «Βενιαμὴν» τῶν θεῶν. Ἐνα

«Βενιαμὴν» τοῦ Φοῖβου καὶ κατὰ τὴν ὄψιν ὅμοιον πρὸς θεόν. Προθύμως θὰ τὸν ἀκολουθοῦσα ὡς σύζυγός του. Φανέρωσέ μου μετὰ κάποιον σημεῖον, ἂν δύναμαι νὰ τὸ πράξω! Κύταξε, θὰ πάω σαυτὸν τὸν σκοπέλον, ὅπου εἶχα κοιμηθῆ, ὅταν μοῦ ἐφανερῶθης στὸ ὄνειρόν μου. Φανέρωσέ μου ἀκόμη μίαν φορὰν καὶ κάμε νὰ γνωρίσω τοιοῦτοτρόπως τὴν θέλησίν σου.

Ἐρρίφθη στὰ κύματα κέφθασε δίχως δυσκολίαν εἰς τὸν σκοπέλον ἐκεῖνον. Ἀνέβη ἐπάνω, ἐξαπλώθη εἰς μίαν κουφάλαν τοῦ στρωμένην μετὰ φύκια ξηρὰ κέπρῳσμενε τὸν ὕπνον. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τὰ μάτια ἐκλείσαν, καὶ ὁ γιγάντιος πατέρας της ἐβήκεν ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τὴν ἐπλησίασε. Ἐκάθισε δίπλα της, ἔπληρε τὰ χέρια της εἰς τὰ χέρια του.

— ὦ κόρη τῆς ὠραιότητος νύμφης Εὐθήνης· εἶπε. Παρατήσου τοῦ πόθου ποῦ ἔχεις. Ἄκουσε, πολὺ γρηγορὰ θὰ μαλάξω τὴν καρδίαν της Ἀμφιτρίτης, τῆς ἀλαζόνος γυναικὸς μου καὶ τότε θὰ γυρίσῃ εἰς τὸ βασιλεῖόν μας καὶ θὰ ζήσῃ ἀθάνατη καὶ αἰωνίως νέα! Ἄλλὰ πῆγαινε τώρα. Μὴ στέκῃς ἐπάνω στους βράχους αὐτούς, γύρισε εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ βασιλέως καὶ μείνε ἕως ὅτου ἐκείνος γυρίσῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἡ ΠΡΩΤὴ Τῶν Γερμανῶν. — Ἡ πρώτη ἐπιχείρησις τοῦ Γερμανικοῦ στόλου τῆς Β. Θαλάσσης ἦτο ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ Λιμᾶ, Ρωσικῆς παραλίου πόλεως, ἣν καὶ κατέστρεψεν.

Ἡ Ἀρετὴ ἐξύπνησε καὶ σηκωθείσα ὀρθὴ εἶδε τὴν γιγαντιαίαν σιλουέτταν τοῦ πατέρα της. Τῆς ἔκαμε νεῦμα μετὰ τὸ χέρι, ἐνῶ τὰ χεῖλη τῆς ἐμειδίουσαν καὶ κατόπιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλ' ἡ Ἀρετὴ εἶχε τὴν ὄψιν κλαμένην καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλε δυνατὰ. Δημονήσασα τὴν συμβουλήν τοῦ πατρὸς της Ποσειδῶνος, δὲν ἐγύρισεν εἰς τὸ παλάτι, ἀλλ' ἔμεινε εἰς τὸν σκοπέλον παρατηροῦσα μελαγχολικὰ τὸ ἀτέρμον πέρασος. Τὸ ἀγαποῦσε πάντοτε, εἴτε λάμπον ὑπὸ τὸν ἥλιον, εἴτε ἤρεμον ὑπὸ τὴν μελιχρᾶν ἀνταύγειαν τῆς Σελήνης.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ὅτι ἀπροόπτως ἰσχυρὸν φύσημα τοῦ ἀέμου τρικυμίζει τὴν θάλασσαν, τὰ κύματα ὀρθώνονται ὑψηλὰ, καὶ θραύονται ἐπάνω εἰς τοὺς μαύρους σκοπέλους. Ἡ Ἀρετὴ ἀναπηδᾷ ἔντρομος αἰσθανομένη ὅτι, ὁ Ποσειδῶν εἶνε ὠργισμένος ἐναντίον της. Μετανοημένη τώρα θέλει νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της κολυμβῶσα. Καὶ μέσα εἰς τὸν μυκηθμὸν τῶν κυμάτων τῆς φαίνεται ὅτι ἀκούει προφερόμενον τὸ ὄνομά της.

Ταραγμένη ἀνέρχεται τὴν κορυφὴν τοῦ ἀποκρήνιμου σκοπέλου καὶ καρφένον τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος, ὁποῦ ἐπινοήσῃ ἢ φωνή. Καὶ πράγματι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κύματα διακρίνει κάποιον παλαιόντα πάλιν ἀπελπισμένον. Ἦτον ὁ Γλαῦκος!..

— Ἀρετὴ, εἶπεν ἱκετευτικῶς ἐκεῖνος, περιμένε με. Ἡ Ἀρετὴ λησμονήσασα καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τὴν ἐπιταγήν τοῦ Ποσειδῶνος ἔμεινε ἀκίνητη, μετὰ τὰ μάτια παρακολουθοῦντα ἀγωνιωδῶς κάθε κίνησιν τοῦ νέου.

Ἡ τρικυμία ἐμείνετο ὀλοῦν τρομερωτέρα. Μεγάλῃ ἦτον ἡ δύναμις τοῦ παρατόλμου, ἀλλὰ πολὺ μεγαλυτέρα ἀκόμη ἡ ὀργὴ τοῦ Ποσειδῶνος, μαστιγώνοντος τοὺς ἴππους του. Μάτην ἡ Ἀρετὴ παρεκάλε τὸν πατέρα της. Καὶ ὁ ἐπιμόνος ἐραστής ἤ ἀπνίγειτο ἂν ἡ Ἀφροδίτῃ, ἡ θεῖα, δὲν ἤσθάνετο οἰκτον. Καὶ ἰδοῦ ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γλαῦκος καλεῖ τὴν Ἀρετὴν διὰ τρίτην φορὰν, ἡ νέα ὀργὴ πρὸν αὐτόν, τὸν περιπτύσσεται, τὸν σφίγγει ἀτελείωτα μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας της. Οὔτε ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς της δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ποσάσῃ τὸν Γλαῦκον ἀπὸ τοῦ βραχίονός της. Ἐπειτα κολυμβῶσα μετὰ διπλάσιαν δύναμιν καὶ παλαιούσα κατὰ τῶν στοιχείων, τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ τὸν ἔωσεν.

Ἦτον ὁ Γλαῦκος!.. Ὑστερ' ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἡ Ἀρετὴ ἔγεινε σύζυγος τοῦ Γλαῦκου καὶ τὸν ἠκολούθησε εἰς τὴν πατρίδα μετὰ τὴν καρδίαν γεμάτην γλυκείας ἐλπίδας. Ἄλλ' ὁ Ποσειδῶν δὲν εἶχε μαλαγθῆ. Μετὰ ἕνα χρόνον, ὁ σκληρὸς θεὸς ἀφήρησεν ἀπὸ τὸ πλευρὸν τῆς συζύγου τὸν ἀγαπητὸν Γλαῦκον, ὅστις εἶχε τολμήσει νὰ ὀψοκινδυνεύσῃ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέρασος ἀναζητῶν ἕνα πουλὶ, τὸ ὁποῖον εἶχε κτυπήσει τὸ ἀλάθευτον τόξον του.

Ἡ ἀπαρηγόρητη Ἀρετὴ, ἡ ὁποία θρηνοῦσα τὸν εἶχε ζητήσῃ παντοῦ, εἶρε μόνον τὴν ἐπαύριον τὸ πτώμα του εἰς τὴν ἀκτὴν. Εἰς τὸ χέρι του ἐκρατοῦσε σφικτὰ τὸ σκοτωμένον θαλασσοπούλι. Εἰς τὴν θεῖαν τοῦ πτώματος ὀλίγον ἔλειψε νάποθάν. Ἐξῆσεν ὁμοῦ κέφευρεν εἰς φῶς μετὰ τινὰς στιγμὰς ἕνα βρέφος. Καὶ τὸ βρέφος ἀνοίγοντας τὰ μάτια κάτω ἀπὸ τὸν κωστικὸν ἤλιον ἐτυφλώθη.

Τοῦ Ποσειδῶνος ἐμαλάχθη τέλος ἡ καρδία. Ἠγάπησε τὸ παιδάκι τῆς Ἀρετῆς, τὸ ἠγάπησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ αἱ Μοῦσαι, καθὼς εἶχαν ἀγαπήσει τὸν πατέρα του. Ἡ Ἀρετὴ ὀνόμασε τὸ θεῖον βρέφος: Ὀμηρον.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

ΜΥΡΑ ΣΙΑΒΑΝΑ